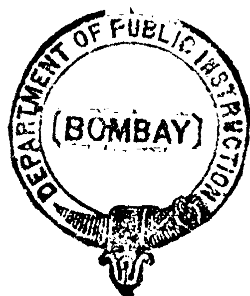
गूजराती पिंगळ.

૨૧૭૫

કીમત બે આના.

The Department of Public Instruction, Bombay.

GUJARÁTI PINGAL,

OR

PROSODY.

BY

KAVI DALPATRÁM DÁYÁBHÁI.

FIFTH EDITION. —10,000 Copies

Registered for Copy-right under the Government of India's Act XXV of 1867.

BOMBAY.

GOVERNMENT CENTRAL BOOK DEPÔT.

1884.

Price Two annas.

Bombay.

PRINTED AT GANPAT KRISHNAJI'S PRESS, BY

THE PROPRIETOR ÁTMÁRÁM KÁNOBÁ.

મુંબઈ ઈલાકાનું સરકારી કેળવણીખાતું.

ગૂજરાતી પિંગળ.

કવીશ્વર દલપતરામ ડાહ્યાભાઈએ

બનાવ્યું.

આવૃતિ પાંચમી.

૧૦,૦૦૦ પ્રત.

મુંબઈ.

ગવર્નમેંટ સેંટ્રલ બુક ડીપો.

સન ૧૮૮૪.

કીમત બે આના.

અનુક્રમણિકા.

	પૃષ્ઠ.
સૂચના પ્રકરણ. શબ્દાલંકાર	૧
લઘુગુરૂ વિચાર	૩
આઠ ગણ વિષે	૩
અંકસંજ્ઞા	૪
માત્રામેળ છંદો	૭
દોહરા, આર્યા, વગેરે	૨૧
અક્ષરમેળ છંદો	૨૫
વૈતાલીય, પુષ્પિતાગ્રા	૫૦
સંખ્યાપ્રસ્તારાદિક	૫૦
ભાષા કવિતા વિચાર	૬૩
કાવ્યદૂષણ	૬૪
કવિતાના નવરસવિષે	૬૯
કઠણ શબ્દનો કોષ	૭૩

ગૂજરાતી પિંગળ.

સૂચના પ્રકરણ ૧.

દોહરા.

પિંગળ પાઠ પઢ્યા વિના, કાવ્ય કરે કવિ કોય ;
વળિ વ્યાકરણ વિના વદે, વાણી વિમળ ન હોય. ૧
કવિતા કહિયે કલ્પના, જન મન રંજન જાણ ;
સરસ સરસ રસ શબ્દમાં, અર્થનિ રચના આણ. ૨
શબ્દનિ રચના સરસ તે, અધિક અધિક અનુપ્રાસ ;
ઉપમા આદિક અર્થના, અલંકાર આભાસ. ૩
કોમળ લાગે કાનને, મન ઉપજે મીઠાશ ;
જુકિત સરસ જે જાણિયે, કવિમાં નહીં કચાશ. ૪

શબ્દાલંકાર વિષે.

શબ્દ અલંકૃતિ અધિક છે, ઉર ધર ધરી ઉમેદ ;
ભાખે ભાષાના કવી, ભલા મુખ્ય ત્રણ ભેદ. ૫
'ઝડ' સ્વર અક્ષર આવૃત્તિ, 'જમક' શબ્દની જાણ ;
વરણ તણી આવૃત્તિ તે, 'વરણ સગાઈ' વખાણ. ૬

ઝડનું ઉદાહરણ. મનહરછંદ.

સારી વાત ન્યારી કરી ધારી તેં નઠારી હેયે,

---

૧ તેના તે શબ્દો ફરી આવે તે જમક જાણવી.

૨ કેટલાએક છંદોનાં નામ તેના ગુણને મળતા છે, જેમકે કુંડળી વળે તે કુંડળીઓ. સર્પની ગતિપ્રમાણે બોલાય તે ભુજંગી. મોતીની માળા પરોવવાની ઢબપ્રમાણે બોલાય તે મોતીદામછંદ, ઈત્યાદિ. પણ મરહઠા છંદ, મદન મોહા છંદ, વગેરે કેટલાએક છંદોનાં નામના અર્થ લખવા મુશકેલ છે. માટે સંસ્કૃત પિંગળ વ્રતરત્નાકર આદિક છે તેની ટીકા કરનારાઓએ પણ ઉષ્ણિક, અનુષ્ટુપ, પ્રકૃતિ આદિક છંદોનાં નામના અર્થ લખ્યા નથી, માટે મેં પણ લખ્યા નથી.

ઉક્તિ ઉચ્ચારી શણગારીને ગરવની
ધરમ ન ધાર્યો કીધાં કરમ પરમ કૂર,
ભરમમાં ભૂલ્યો તજી શરમ સરવની.
દોડે દ્રવ્યદીશ મળે વીશ તો ચાળીશ ચાહે,
ઈચ્છા અહોનીશ છે ખરવ નિખરવની ;
દીનનો ન દાદ સુણે સ્વાદ જાણી વાદ વદે,
યાદ ભૂલ્યો મોતની પથારીના પરવની. ૭

જમક અથવા યમકનું ઉદાહરણ.

વિચરી વિલાયતમાં લાયક વિલોક્યા લોક,
વિલોક્યાં વિશાળ રિદ્ધિવાળાં વળી ગામને ;
મેળવ્યું વિશેષ જ્ઞાન મેળવ્યું વિશેષ માન,
મેળવ્યું વિશેષ દેશ હિતકારી કામને ;
જાણીતો ન હતો પંથ જોઈને જાણીતો થયો,
જાણીતો થઈને કીધા જાણીતા તમામને ;
મોટું એણે કીધું કામ માટે દેશે મોટું માન,
મોટા મોટા મહીપતિ મહીપતરામને. ૮
સંભારી સંભારી ભારી ભારી શુભકારી કામ,
સંભારી સંભારી થૈ આભારી એના નામને;
વખાણી વખાણી હર્ષ આણી રાય રાણી સુદ્ધાં,
વદશે સુવાણી શાણી જાણી એની હામને;
પર ઉપકારી કર્મકારી કષ્ટ નષ્ટકારી,
કહી નરનારી ધારી ધારી જોશે ધામને;
મોટું એણે કીધું કામ માટે દેશે મોટું માન,
મોટા મોટા મહીપતિ મહીપતરામને. ૯

વરણ સગાઇ અથવા અક્ષર સગાઇનું ઉદાહરણ.

છળ ભેદે છાની રીત છોને લોક છેતરીને,
છેડે બાંધ્યું છે તે પાપ છોડયું કેમ છૂટશે ;
ફાવે તેમ ફંદ કરી ફોગટ તું ફૂલ્યો ફરે,

ફંદી તારો ફેલઘડો ફટ દઈ ફૂટશે;
કહું કદી ક્રોડવાર કથન ન કાન ધરે,
કપટી કુટીલ સાથે કોણ માથું કૂટશે ;
ખરે ખરો ખેલ આ તો ખેલવું ખાંડાની ધારે,
ખણી મુગ ખાય કાગ ખાતાં ખાતાં ખૂટશે. ૧૦

દોહરા.

અર્થ અલંકૃતિના અવિક, જાણો જૂદા ગ્રંથ ;
શીખી સારો સમજજો, પ્રસિદ્ધ તેનો પંથ. ૧૧
તુરત તોળવા તાળ તો, પઠ ગુરૂ લઘુનો પાઠ ;
તે સંકેતે સમજવા, ઓળખજે ગણ આઠ. ૧૨

લઘુગુરૂ વિચાર.

હ્રસ્વ ઈ, ઉ, ને અકાર સ્વર, લઘુ અક્ષર લેખાય ;
જોડાક્ષરથી જો પ્રથમ, થડકે તો ગુરૂ થાય. ૧૩
બાકી સ્વર બીજા બધા, ગુરૂસંજ્ઞાથિ ગણાય;
પણ જાણો લઘુ જો સુખે, લઘુ જેવો બોલાય. ૧૪
વળિ જે સ્વર વ્યંજન વિષે, તોપણ ગુરૂ લઘુ તેમ ;
ગુરૂની માત્રા બે ગણો, એકજ લઘુની એમ. ૧૫
ઽ। ઽ। । । । । । ઽ । । ઽ ઽ । । ઽ ।
વક્ર ચિન્હ ગુરૂ વરણનું, લઘુની લીટિ લખાય ;
ઽ ઽ ઽ ઽ ઽ ઽ
લઘુ ગુરૂ લખિને નવ ગણો, ઉચ્ચારે *ઓળખાય. ૧૬

આઠ ગણ વિષે.

મયરસ તજભન આઠ ગણ, અક્ષર ત્રણ ગણ એક ;
કહું તેના આકાર તે, વાંચો રાખિ વિવેક. ૧૭
આદિ મધ્ય ને અંત્ય લઘુ, ય, ર, ત, નામ ગણ એહ ;
ભ, જ, સ, એમ ગુરૂ ભાળિયે, ત્રણ ગુરૂ લઘુ મ, ન, તેહ. ૧૮

છપો.

માતાજી તે મગણ, નગર તે નગણ પ્રમાણો ;

* "ઓ" લઘુ છે.

ભોજન તે ભગણ ભગણુ, જગાત જગણ ગણ જાણો;
શમતા તે ગણ સગણુ, યશસ્વી યગણ ગણીજે ;
રામજી ગણો રગણુ, તગણ તાતાર ભણીજે ;
એવી રીતે ગણ આઠના, અચળ જુદા આકાર છે;
વળિ લકાર સંજ્ઞા લઘુ ગણો, ગુરૂનું ચિન્હ ગકાર છે. ૧૯

અંકસંજ્ઞા. શિખરિણી છંદ.

શશી[1] ભૂમી એકે ભુજ[2] નયન બે યુગ્મજ ભણો ;
ત્રિ વન્હી[3] લોકો છે, ભુવન ગુણ તે તો ત્રણ ગણો ;
ચતુર્વેદો[4] મુક્તી, જુગ વરણ તે ચાર સુજનો ;

૧ આપણી પૃથ્વીને ચંદ્ર ૧ છે માટે શશી, ઈંદુ, ચંદ્ર વગેરે ચંદ્રનું નામ બતાવે તેનો અર્થ એકની સંજ્ઞા સમજવી. તેમજ આપણી પૃથ્વીનો ગોળો એક છે માટે પૃથ્વીનું હરેક નામ બતાવે તેથી પણ એકની સંજ્ઞા સમજવી.

૨ હાથ અને આંખો બબે છે માટે હસ્ત, કર, વગેરે હાથનાં નામ ઉપરથી તથા આંખના હરેક નામ ઉપરથી બેની સંજ્ઞા સમજવી. અને યુગ્મ એવું પણ સંસ્કૃતમાં બેનું નામ છે.

૩ અગ્નિ ત્રણ પ્રકારનો કહેવાયછે. આગ, વડવાનળ અથવા વીજળી, અને ખોરાક પચાવનાર જઠરાગ્નિ એ રીતે ત્રણ અગ્નિ છે માટે અગ્નિના હરેક નામ ઉપરથી ત્રણની સંજ્ઞા સમજવી. તેમજ સ્વર્ગ લોક, મૃત્યુ લોક અને પાતાળ લોક એ રીતે લોક ત્રણ છે. માટે લોક ભુવન ત્રણ જાણવાં. અને ત્રી એવું પણ સંસ્કૃતમાં ત્રણનું નામ છે. અને ગુણ ત્રણ છે, સત્વગુણ, રજોગુણ અને તમોગુણ.

૪ ઋગ્વેદ, યજુર્વેદ, સામવેદ, અને અથર્વવેદ એ રીતે વેદ ચાર છે, માટે વેદ અથવા શ્રુતિ કહ્યાથી ચાર સમજવા, મુક્તિ—મોક્ષ ચાર પ્રકારનો છે. સાયુજ્ય મુક્તિ એટલે જેમ પાણીમાં પાણી ભળી જાય, તેમ પરમેશ્વરમાં ભળી જવું તે. બીજી સામીપ્ય મુક્તિ એટલે પરમેશ્વરની હજૂરમાં રહેવું તે. ત્રીજી સલોક્ય મુક્તિ એટલે પરમેશ્વરના ધામમાં રહેવું તે. ચોથી સારૂપ્ય મુક્તિ એટલે પરમેશ્વરના જેવું રૂપ થવું તે. કૃતયુગ, ત્રેતાયુગ, દ્વાપર અને કલિયુગ એ રીતે યુગ ચાર છે. બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય અને શૂદ્ર એ રીતે વર્ણ ચાર છે.

શેરો ભૂતો પાંચે, ખટ ચેકર શાસ્ત્રો દરશનો. ૨૭

ભુજંગી છંદ.

મુંની સપ્ત સાતે વસૂ અષ્ટ આઠે,
નવે ખંડ ભકતી દશે દીશ પાઠે;
કહો રૂદ્ર એકાદશે ભાનુ બારે,

૧ કામદેવનાં બાણ પાંચ છે. માટે, બાણ-શર-તીર ઇત્યાદિ નામ ઉપરથી પાંચની સંજ્ઞા સમજવી. તે પાંચ બાણનાં નામ ૧ કમળ, ૨ અશોક આસોપાલવ, ૩ આંબાનો મોર, ૪ મોગરો ૫ ઘેરા આસમાની રંગનું કમળ. પૃથ્વી, જળ, તેજ, વાયુ અને આકાશ એ પાંચ ભૂત કહેવાયછે. માટે ભૂત કહેતાં પાંચની સંજ્ઞા સમજવી.

૨ શરીરમાં માંસનાં ચક્ર ૭ ઠેકાણે છે. (૧) પૂઠે. (૨) નાભિએ. (૩) છાતીએ. (૪) કંઠે (૫) બે ભમરો વચ્ચે. (૬) તાળવે. માટે ચક્ર કહેવાથી છની સંજ્ઞા સમજવી. શાસ્ત્ર ૭ છે. (૧) ગૌતમ કૃતન્યાય. (૨) કણાદ કૃતન્યાય. (૩) પૂર્વ મિમાંસા. (૪) વેદાંત શાસ્ત્ર. (૫) સાંખ્ય શાસ્ત્ર. (૬) યોગ શાસ્ત્ર. માટે શાસ્ત્ર કહે ત્યાં છની સંજ્ઞા સમજવી. દર્શન એટલે ધર્મના મોટા પંથ ૭ છે તેમાં કેટલાએક તો ૭ શાસ્ત્રના ૭ મત જાદા છે તેનેજ ખટ દર્શન કહેછે. અને કેટલાએક નીચે પ્રમાણે ગણેછે. જોગી-જંગમ ફકીર-સંન્યાસી-જૈન અને બ્રાહ્મણ એ ૭. ખાવાના રસ ખાટો, ખારો, કડવો, મીઠો, તીખો, અને તુરો એવા ૭ છે માટે રસ કહેતાં પણ ૭ સમજવા.

૩ મુખ્ય મુનિ એટલે રૂષિ સાત છે. (૧) ગૌતમ. (૨) વિશ્વામિત્ર. (૩) ભારદ્વાજ. (૪) વશિષ્ટ. (૫) કશ્યપ. (૬) અત્રિ. (૭) જમદગ્નિ. માટે રૂષિ અથવા મુનિ કહેવાથી સાત સમજવા. અને સપ્ત એવું પણ સંસ્કૃતમાં સાતનું નામ છે.

૪ વસુ એ નામના આઠ દેવ છે, માટે વસુ કહેવાથી આઠની સંજ્ઞા સમજવી. અને અષ્ટ એવું સંસ્કૃતમાં આઠનું નામ છે.

૫ જાંબુદ્વીપના નવખંડ છે તેનાં નામ (૧) ઇલાવૃત્ત. (૨) કેતુમાળ. (૩) હિરણ્ય. (૪) કુરૂ. (૫) રમ્ય. (૬) ભદ્રાસ્વ. (૭) ભરત. (૮) કિન્નર. (૯) હરિવર્ષ માટે ખંડ કહેતાં નવ સમજવા. ભક્તિ નવ પ્રકારની છે. તેની વિગતઃ—

૧ ગુણ સાંભળવા. ૨ ગુણ કહેવા. ૩ સ્મરણ કરવું. ૪ પગ ચાંપવા. ૫ પૂજા કરવી. ૬ નમસ્કાર કરવો. ૭ દાસપણું કરવું. ૮ મિત્રતા કરવી. ૯ પોતાનો આત્મા અર્પણ કરવો. માટે ભકિત કહેતાં નવ સમજવા.

૬ દિશાઓ દશ છે. ૪ દિશાઓ ૪ ઉપદિશાઓ—ખૂણા અને આકાશ તથા પાતાળ માટે દિશા કહે ત્યાં દશની સંજ્ઞા સમજવી.

૭ રૂદ્ર કહેતાં શિવ ૧૧ છે.

૮ સૂર્ય બાર છે. ગુણભેદે કરીને પ્રત્યેક મહિનાના સૂર્યનું નામ જુદું છે.

પછી યક્ષ[1] છે રત્ન[2] ચૌદે વિચારે. ૨૧
તિથી[3] તે પછી સોળ શૃંગાર[4] જાણો,
પછી અંકની તો ગતી વામ આણો;[5]
મુની ભૂમિ સત્તરે જેમ માનો,
અઢારે પુરાણો[6] કહ્યાથી પિછાનો. ૨૨

દોહરા.

છે એ વિધિના છંદ તે, ભણવા જો મન મેળ;
વરણ મેળમાં વરણ ગણ, માત્રા માત્રા મેળ. ૨૩
ચતુર્થાંશ તે ચરણ પદ, જતિ પદમાં વિશ્રામ;
મત્તા મત્ત કળા કળો,[7] તે માત્રાનાં નામ. ૨૪

---

૧ યક્ષ શિવના ચાકર કુબેર ભંડારી વગેરે તેર છે માટે યક્ષ કહેવાથી ૧૩ સમજવા.

૨ સમુદ્રમાંથી નીકળેલાં રત્ન ચૌદ છે તેની વિગત જે (૧) લક્ષ્મી. (૨) કૌસ્તુભમણિ. (૩) પારિજાતક નામના ફૂલનું ઝાડ. (૪) એક જાતનો દારૂ. (૫) ધન્વંતરી વૈદ. (૬) ચંદ્રમા. (૭) કામદુધા ગાય. (૮) ઇંદ્રનો ઘોડો. (૯) અપ્સરા. (૧૦) સૂર્યનો ઘોડો. (૧૧) અમૃત. (૧૨) સારંગ નામનું ધનુષ્ય. (૧૩) શંખ. (૧૪) હળાહળ વિષ. માટે રત્ન કહેવાથી ૧૪ ની સંજ્ઞા સમજવી.

૩ તિથિ કહેતાં ૧૫ સમજવા.

૪ શૃંગાર સોળ પ્રકારના છે. તેની વિગત જે (૧) પીઠી ચોળીને નહાવું. (૨) સાફ લૂગડાં. (૩) પગે હાથે અળતો અથવા મેંદી લગાડેછે તે. (૪) ચોટલો ગૂંથવો (૫) ચંદન કસ્તૂરી વિગેરેનું લેપન. (૬) ઘરેણાં પહેરવાં. (૭) મુખવાસ. (૮) સ્નેહ અથવા સારો રાગ ગાતાં આવડે. (૯) આંખનું કાજળ. (૧૦) વાંકી નજરે જોવું. (૧૧) મધુર ભાષણ. (૧૨) મંદ હસવું. (૧૩) ચિત્તને વિષે ચતુરાઈ. (૧૪) ચાલવાની છટા. (૧૫) પતિવ્રતાપણું. (૧૬) ક્રીડા કરવી. એ રીતે સોળ શૃંગાર રસિકપ્રિયામાં લખ્યાછે.

૫ એકમ કરતાં વધારેની સંખ્યાને સમજવાની રીત એ છે કે સંજ્ઞિક સંખ્યા કવિતામાં આવી હોય તેને ડાબી તરફ ગણવી. જેમ, 'મુનિ' 'ભૂમિ' હોય તો ૧૭ થાય.

૬ પુરાણ કહેતાં ૧૮ કેમકે પુરાણ અઢાર છે. તેની વિગત:--

૧ બ્રહ્મ પુરાણ. ૨ પદ્મ પુરાણ. ૩ વિષ્ણુ પુરાણ. ૪ શિવ પુરાણ. ૫ લિંગ પુરાણ. ૬ ગરૂડ પુરાણ. ૭ નારદીય પુરાણ. ૮ ભાગવત પુરાણ. ૯ અગ્નિ પુરાણ. ૧૦ સ્કંદ પુરાણ. ૧૧ ભવિષ્ય પુરાણ. ૧૨ બ્રહ્મવૈવર્ત પુરાણ. ૧૩ માર્કંડેય પુરાણ. ૧૪ વામન પુરાણ. ૧૫ વારાહ પુરાણ. ૧૬ મચ્છ પુરાણ. ૧૭ કૂર્મ પુરાણ. ૧૮ બ્રહ્માંડ પુરાણ.

૭ મત્તા, મત્ત, કળા, ને કળ એ ચાર માત્રાનાં નામ છે.

સમપદ ચારે સમપદો, અર્ધ અર્ધ સમ તેહ ;
વધે ઘટે તે વિષમપદ, ત્રણ છે છંદ તરેહ. ૨૫
વરણ મેળ તો વરણ ગણિ, રચતાં રહે ન વહેમ ;
મન ધરિ માત્રા મેળમાં, તાળ ધરો કહું તેમ. ૨૬
તાળેનિ કળ ને પાછલી, મળે ન તૂટે તાળ ;
આવિ મળે જો આગલી, તાળ તુટે તતકાળ. ૨૭
તાળ લગારક તૂટતાં, ગણે ન ગુણિજન દોષ ;
લાગે કવિતા લંગડી, તો શુણિ નહિ સંતોષ. ૨૮

પ્રકરણ ૨ જું.

માત્રામેળ છંદ.

૧. ગમક છંદ. માત્રા ૫. તાળ ૧.

કળખાણ, પદજાણ, તે ગમક, પદ સમક. ૧
ત્રીજીજ, કળકીજ, ત્યાં તાળ, સંભાળ. ૨
લઘુ અંત, ગુણવંત, સજ છંદ, તજ ફંદ. ૩

ઉપદેશ વિષે

રટ રામ, સુખધામ, દુખ જાય, સુખ થાય. ૪
શુભ વાત, શુણ ભ્રાત, ધર હામ, કર કામ. ૫
વિશ્રામ, આ ઠામ, નથિ અચળ, છે સચળ. ૬
દિન એક, દુખ છેક, પડશેજ, નડશેજ. ૭
શિદ પાપ, કર આપ, કર ભક્તિ, છે શક્તિ. ૮

---

૧ સમપદ છંદમાં બે પદને છેડે પ્રાસ મળતા આવે, અને અર્ધ સમપદમાં એટલે દોહરા વગેરેમાં અર્ધ ભાગે અને અંતે બે ઠેકાણે પ્રાસ મળેછે, પણ સોરઠામાં વચ્ચેજ બે ઠેકાણે પ્રાસ મળેછે. વિષમ પદમાં પણ અર્ધ સમની પેઠે પ્રાસ મળેછે.

૨ જેટલામી માત્રા ઉપર તાળ કહ્યો હોય તે માત્રા અને તે પછીની માત્રા મળીને ગુરૂ થાય તો તાળ તૂટે નહિ. જેમકે પાંચમી માત્રા ઉપર તાળ કહ્યો હોય તો પાંચમીને છઠ્ઠી મળીને ગુરૂ થાય તો તાળ તૂટે નહિ, પણ પાંચમી માત્રાથી અગાઉની માત્રા એટલે પાંચમીને ચોથી મળીને ગુરૂ થાય તો તાળ તૂટે.

ત્યાં મરિશ, શું કરિશ, કયમ તરિશ, દિલ ડરિશ. ૯
જઈ નરક, થઈ ગરક, વસિ રહિશ, કયાં કહિશ. ૧૦
કર આજ, શુભ કાજ, ઊગરિશ, ભવ તરિશ. ૧૧
ઉર ધાર, આ વાર, કહે સત્ય, દલપત્ત. ૧૨

૨. વામછંદ. માત્રા ૬. તાળ ૨.

છકળ કરણ, ચરણ ચરણ, સરસ નામ, છંદ વામ. ૧૩
એક ચાર, જ્યાં ઉચ્ચાર, ત્યાંથિ તાળ, તું ન ટાળ. ૧૪
ત્રણ છ ઠાર, ગુરૂ ન ધાર, એ વિચાર, ઉર ઉતાર. ૧૫
વળિ વિચાર, કર ગમાર, રંક રાય, કાળ ખાય. ૧૬
તું કુપાત્ર, કોણ માત્ર, ગર્વ છોડ, વિનય જોડ. ૧૭
ન કર ક્રોધ, તજ વિરોધ, અકળદેવ, એક સેવ. ૧૮
અવર જૂઠ, છોડ મૂઢ, સત્ય વાત, સમજ ભ્રાત. ૧૯

૩. કંતાછંદ. માત્રા ૭. તાળ ૨.

મુનિ કળવંત, ગુરૂલઘુ અંત, કંતાછંદ, છે સુખકંદ. ૨૦
પૃથ્વી પાંચ, જ્યાં કળ વાંચ, ત્યાં ધર તાળ, ભણિ સંભાળ. ૨૧
શુણરે મૂઢ, શિક્ષા ગૂઢ, દિલમાં દ્વેષ, લઈશ ન લેશ. ૨૨
સગા સમાન, સઉને માન, દયા અપાર, દિલમાં ધાર. ૨૩
વારંવાર, કર ઉપકાર, પરહર પાપ, થા શુધ આપ. ૨૪
દિલથી દેવ, તો તતખેવ, તજશે રીશ, શ્રીજગદીશ. ૨૫

૪. મધુભાર છંદ. માત્રા ૮. તાળ ૨.

કળ આઠ આણ, મધુભાર જાણ, ગુ લ અંત હોય, સંશય ન કોય. ૨૬
ત્રીજી છઠીજ, માત્રા રહીજ, ત્યાં તાળ દીજ, લઘુ પંચમીજ. ૨૭
સાંભળ સુજાણ, આળસ ન આણ, ઉદ્યમ વિશેષ, આદર હમેશ. ૨૮
ટળશેજ દુઃખ, મળશેજ સૂખ, ફળશે ઉદ્યોગ, બળશે કુરોગ. ૨૯

૫. દીપકછંદ. માત્રા ૧૦. તાળ ૨.

દશ માત્રિકા દેખ, ગુ લ અંત ગણિ લેખ,
દીપક નકી નામ, છે છંદ સુખ ધામ. ૩૦

ત્રીજી અને આઠ, ત્યાં તાળનો ઠાઠ ;
પણ પાંચમી માત્ર, તે લઘુ તણું પાત્ર. ૩૧
જો હિંદુનો દેશ, બહુ સર્વથી બેશ ;
છે ભલભલા ભાગ, બળવંતનો બાગ. ૩૨
ઉપમા ઘટે એહ, દિલ ન કર સંદેહ ;
જળ સિંચિયે જોય, ફળ ફૂલ બહુ હોય. ૩૩
પણ પદમણી કોય, વંધ્યા વરી હોય ;
પ્રસવે ન સંતાન, છે એજ અનુમાન. ૩૪
નિર ઉદ્યમી નાથ, પડિ પૃથ્વિ તે હાથ ;
અતિ મેઘ અનુકૂળ, પણ ધૂળની ધૂળ. ૩૫

૬. આભીરછંદ. માત્રા ૧૧. તાળ ૩.

પદ માત્રા અગ્યાર, આભીર છંદ વિચાર ;
છેવટ ગુ લ સંભાળ, ભૂધર ભકતી તાળ. ૩૬
ઉદ્યમ દિસે અનેક, અતિ ઉત્તમ તો એક ;
ખેતી સૌને માથ, પડિ પશુ જનને હાથ. ૩૭
વિદ્યા વિના સદાય, નર શ્રમ નિષ્ફળ જાય ;
રે, લાવો આ વાર, વિલાયતી હથિઆર. ૩૮
વાવો કરી વિચાર, પાકે જેમ અપાર ;
જેથી જીવે ગામ, ક્યાં મૂરખનું કામ. ૩૯
વડી અકલની વાત, ખેતી છે પ્રખ્યાત ;
વાંચો પુસ્તક માંહિ, વળતી બોલો આંહિ. ૪૦

૭. તુરગછંદ. માત્રા ૧૨. તાળ ૩.

જુગ જુગ જુગ કળ ધરિયે, જગણ ન જતિમાં કરિયે ;
પ્રતિ જતિ પ્રથમજ તાળે, તે વૃત તુરગ રૂપાળે. ૪૧
ઉદ્યમને આ ટાણે, જન મન સ્વારથ જાણે ;
અઘ છે અધિકું એમાં, તત્વ કશું નથિ તેમાં. ૪૨
વાતો એવી વાળા, નર મેં બહુજ નિહાળ્યા ;
અંતર અધિક ઉદાસી, કામ કરે ન તપાસી. ૪૩
જાણે પાપ કરેલું, પ્રભુનો ચોર ઠરેલું ;
ભવમાં પેટજ ભરવા, કર લીધી કૃષિ કરવા. ૪૪

નહિતો તજિ આ આળા, માંડત કરમાં માળા ;
એવો વે'મ નઠારો, ન થયો તેથિ સુધારો. ૪૫

૮. જળતરણછંદ. માત્રા ૧૩. તાળ ૩.

તેર માત્રાનું પદ બંધ, જાણજે જળતરણ છંદ ; ૪૬
પાંચ પાંચેજ વિશ્રામ, ગુરૂ લઘુ અંતને ઠામ.
એક ખટ રૂદ્ર ત્યાં તાળ, જતિથકી જગણ તો ટાળ ;
છે ઘણો સરસ તે છંદ, ઉચ્ચરતાં થાય આનંદ. ૪૭
એવું તો આદરો કામ, રીઝશે જે થકી રામ ;
અધિક ઉપજાવિયે અન્ન, જેથિ જીવે ઘણા જન. ૪૮
ધાન ઉપજાવિયે થોક, લાભ બહુ લે બધા લોક ;
કોટિ કલ્યાણનું કામ, ઉર વિષે સમજવું આમ. ૪૯
એકલો સ્વાર્થ નહિ એહ, તત્વ છે ધર્મ પણ તેહ ;
આદરે જે ન ઉદ્યોગ, જાણજે નરકના જોગ. ૫૦
પ્રૌઢ એણે કર્યું પાપ, શિર ધરે દેવનો શાપ ;
ઉદ્યમે થાય ઉપકાર, ઉદ્યમી જગત આધાર. ૫૧

૯. હાકળીછંદ. માત્રા ૧૪. તાળ ૪.

જુગ જુગ જુગ કળ ગુરૂ અંતે, હાકળિછંદ કહ્યો સંતે ;
પ્રથમ પછી ચારે ચારે, તાળ ધરે, ન જગણ ધારે. ૫૨
નારી ગુણકા જ્યાં નાચે, રૂડા નર નહિ ત્યાં રાચે ;
એવિ સભાથિ રહો અળગા, વિદ્વત થઈ ન રહો વળગ્યા. ૫૩
જૂથ મળે ત્યાં જે નરનાં, તે નર તેનિ બરાબરના ;
ગુણકામાં ગુણ દુષ્ટ રહે, તનનનતા થૈ તાન લહે. ૫૪
થનગન થનગન નાચ કરે, ધીરજ ને ધન ધર્મ હરે ;
જો ભાવે ભગવાન ભજો, તો તે સોબત સદ્ય તજો. ૫૫

૧૦. ગજળછંદ. માત્રા ૧૪. તાળ ૪.

લોક કળા જગણ મત આર, ગુરૂલઘુ અંત ગજળ વિચાર ;
ભૂશર આઠમી કળ બાર, તે પર તાળ તો નિરધાર. ૫૬
જે નર હોય ચતુર સુજાણ, એ ન કરેજ આપ વખાણ;
આપ વખાણ જો ઉચરાય, સ્નેહ વિનાશ શોભા જાય. ૫૭

જો વરસાદ વરસ્યો હોય, વાટજનાર કહેશે કોય ;
સૂરજ ઊગશે આકાશ, કેમ રહેજ ગુપ્ત પ્રકાશ. ૫૮
વિશ્વ વિષેજ સાચી વાત, પ્રગટ થતાં થશે પ્રખ્યાત ;
જો મત આ બરાબર જાણ, તો તજ આપ આપ વખાણ. ૫૯

૧૧. ઉંધોરછંદ. માત્રા ૧૪. તાળ ૬.

માત્રા ચૌદનું પદમાન, ગુલ અંતે ઉધોર પ્રમાન ;
તાળે એક ત્રણ શર આઠ, દશ દ્વાદશ ઊપર પણ પાઠ. ૬૦

મનને શીખામણ વિષે.

મન તું મૂર્ખ આળા મેલ, ખટપટ ખેલમાં શિદ ખેલ ;
ધર તું ધરણિધરનું ધ્યાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૬૧
ઘડવા મેલ અઘટિત ઘાટ, વિચર સૈદવ સારી વાટ ;
ગુણ ગોવિંદના કર ગાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૬૨
ભટક્યો ભવ વિષે બહુ ભાત, લંપટ ખાધિ તેં ઘણિ લાત ;
ફરિને કરિશ નહિ તોફાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૬૩
લાખો તેં કિધા અભિલાખ, રહિ તુજ હાથમાં તો રાખ ;
કહું તે કથન ધરને કાન, મન તું મારિ શિક્ષામાન. ૬૪
સજ તું સૃષ્ટિપતિથી સ્નેહ, તજ તું તર્ક જુલમી જેહ ;
ભજ તું ભાવથી ભગવાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૬૫
અગણિત કર ભલે ઊપાય, ધાર્યું ધરણિધરનું થાય ;
ગુણિયલ થઇ સમજ શુભજ્ઞાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૬૬
વીત્યાં વર્ષલખિ વિચાર, વિતતાં કાંઇ ન લાગી વાર ;
અવસર આવશે અવસાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૬૭
ભ્રમણામાં ભમ્યો ભરપૂર, આશા અધિક આણી ઊર ;
ન સર્યો અર્થ વ્યર્થ નિદાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૬૮
કદિ તેં મેળવ્યું ધન ક્રોડ, જીત્યો જગત શેઠનિ[1] જોડ ;
સાચું અંત તો સમશાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૬૯
લીધો લેશ તેં નહિ લાભ, દુખના ઊગિયા શિર દાભ ;
જો તુજને થયું બહુ જાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૭૦
હજિ તો બાજિ છે તુજ હાથ, સમજી શોધ સારો સાથ ;

૧ મુર્શીદાબાદમાં છે.

ત્રીકમ સાથ જોડી તાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૭૧
મેલી માન મટ ઉનમત્ત, દીક્ષા દે ભલી દલપત્ત ;
પ્રીત કર હરીરસ પાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૭૨

૧૨. જેકરીછંદ. માત્રા ૧૫. તાળ ૪.

પ્રતિપદ માત્રા પંદર ધરી, જુગતે છંદ કરો જેકરી ;
તાળ પ્રથમ શ્રુતિ શ્રુતિયે ધરો, અંત લઘુ ગુરૂ અક્ષર કરો. ૭૩

૧૩. ચોપાઈ. માત્રા ૧૫. તાળ ૪.

જેકરીછંદ બરાબર જોય, અંતે ગુરૂ લઘુ અક્ષર હોય ;
તે તો છંદ તણું આ ઠામ, ચતુર કહે ચોપાઈ નામ. ૭૪

૧૪. ચરણાકુળ છંદ. માત્રા ૧૬. તાળ ૪.

ચરણ ચરણમાં માત્રા સોળે, તાળ ધરો ચોપાઈ તોલે ;
છે ગુરૂ બે જો છેવટ ઠામે, છંદ નકી ચરણાકુળ નામે. ૭૫

૧૫. અલકછંદ. માત્રા ૧૬. તાળ ૪.

ચરણાકુળ સમપદ પરિપૂરણ, છંદ અલક ચિત દુખહર ચૂરણ ;
પ્રતિપદ અંતે બે લઘુ અક્ષર, નહિ સમજે જન જેહ નિરક્ષર.૭૬
ચોપાઈ, જેકરિ ને ચરણાકુળ, અલકસહિત એ ચારેને મૂળ ;
વૃત ચોપાઈ લખે સાધારણ, તાળ બરાબર છે તે કારણ. ૭૭
જે અભિમાન ધરે અતિઅંતર, તે નર નિંદિત થાય નિરંતર ;
વિનય સહિત ઉચરે સુખવાયક, તે સનમાન લહે સુખદાયક. ૭૮
નમે ઘડો પામે જળ નિર્મળ, જો ન નમે તો તે ન લહે જળ ;
એમ વિચાર અપાર કરો ઉર, મિત્ર રહો અભિમાન થકી દુર.૭૯

૧૬. પદ્ધરીછંદ. માત્રા ૧૬. તાળ ૪.

પ્રતિચરણ સોળ માત્રા પ્રમાણ, તે ચરણ અંત તો જગણ આણ ;
ત્રણ ખટ અગયાર રત્નેજ તાળ, પદ્ધરીછંદનો એજ ઢાળ. ૮૦
ભજ ભાવ રાખિ ભગવાન નામ, સૌ થાય સદ્ય તો સફળ કામ ;
દિલ શુદ્ધ રાખિ જો થાય દાસ, પ્રભુ દૂર છે ન છે સર્વ પાસ. ૮૧
તું જીવ સર્વને મિત્ર જાણ, પૂરણ પ્રકાશથી પ્રેમ આણ ;
ભિતરથિ તોડજે વૈરભાવ, તજ દ્વેષ કલેશકારી બનાવ. ૮૨

૧૭. પ્લવંગમછંદ. માત્રા ૨૧. તાળ ૫.

માત્રા પ્રતિપદ એક, અને વિશ આણિયે ;
એકાદશ દશ ઉપર, જરૂર જતિ જાણિયે ;
એક ઉપર પછી ચતુર, ચતુર પર તાળ છે ;
આદિ ગુરૂ ગુરૂ અંત, પ્લવંગમ ચાલ છે. ૮૩
છત્રે થાતી છાંય, છડીધર છાજતા ;
હાથી હોદામાંય, રસીક બિરાજતા ;
આયુષ રિદ્ધિ અનેક, ભરેલી ભાગ્યમાં ;
એ સૂતા દિન એક, ઉછળતી આગ્યમાં. ૮૪
ભોગવતા ઉપભોગ, મહા સુખ માણતા ;
જોતાં જોગ્ય અજોગ્ય, જરી નહિ જાણતા ;
કીધા દામ કરોડ, ખજાને ખાણમાં;
સૂતા તાણી સોડ, મસીદ મશાણમાં. ૮૫
ઇંદ્રપુરી અનુસાર, નગરિયો નોખમાં ;
કોટીધ્વજ સાહુકાર, ગરજતા ગોખમાં ;
સુંદરિયો ગુણસાર, મહા ગુણ મરદમાં ;
કો જાણે કઈઠાર, ગઈ મળિ ગરદમાં. ૮૬
માટે મારા મિત્ર, વિચારો વાતરે ;
પાપી મટો પવિત્ર, ભલા થઈ ભ્રાતરે ;
જીવનનું ફળ જાણિ, ભજો ભગવાનરે ;
અંતરપ્રીતી આણિ, ધરો નિત્ય ધ્યાનરે. ૮૭

૧૮. મહીદીપછંદ. માત્રા ૨૨. તાળ ૪.

બાવિશ કળ સકળ અંત, જુગલ દીર્ઘ દીજે ;
જતિ નવેત્રિ જાણિ છંદ, મહીદીપ કીજે ;
પ્રથમ ઉપર ખટ ખટપર, તાળ સરસ તેમાં ;
શુણતાં પદ સરસ દિસે, જુક્તિ સરસ જેમાં. ૮૮
શ્યામ ચરણ સ્મરણ, મિત્ર સરસ રીત સાચી ;
તેવિના ત્રિલોક મધ્ય, ક્રોડ વાત કાચી ;
હસ્ત ચરણ કરણ નાક, તે કૃપાળ કીધું ;
નેત્ર વદન દંત આપિ, જ્ઞાન દાન દીધું. ૮૯

ખાન પાન ચીજ ખૂબ, એજ આજ આપે ;
ભૂખ તરશ ઠંડ તાપ, કષ્ટ સર્વ કાપે ;
તે તને ઘડીક એક, એક યાદ આણે ;
તું અભાગિ દુષ્ટ, ઈષ્ટદેવને ન જાણે. ૯૦
જો વિચારિ જીવ જન્મ, પામિને શું પામ્યો ;
ભક્તિની ન જુક્તિ જાણી, પાપ કાંપ જામ્યો ;
છે હજી ઉપાય થાય, તો ઘણુંજ સારૂં ;
જે ઘડીક જાય ઓછું, થાય આયુ તારૂં. ૯૧

૧૯. હીરછંદ. માત્રા ૨૩. તાળ ૮.

ત્રેવિશ કળ, લાવિ સકળ, મિત્ર પ્રબળ, પ્રેમથી ;
આદિ ઉપર, ત્રણત્રણ પર, તાળ તું ધર, નેમથી ;
શાસ્ત્ર અંત, શાસ્ત્ર અંત, વિરતિવંત, તોય તે ;
આદિ દીર્ઘ, અંત રગણ, હીરછંદ હોય તે. ૯૨
વિશ્વપાળ, ધીવિશાળ, છો દયાળ, દેવરે ;
શોક હારિ, સૌથિ સારિ, છે તમારી ટેવરે ;
જ્ઞાન અર્ક, અઘહરક, દુઃખનરક ખાણિનાં ;
આપ ચરણ, તાપ ઠરણ, પાપહરણ પ્રાણિનાં. ૯૩
શુદ્ધ જ્ઞાનનો નિધાન, તું સમાન તુંજ છે ;
જે ઉદેજ સર્વ એજ, તૂજ તેજ પુંજ છે ;
હું અજાણ શા પ્રમાણ, લઉ વખાણ વાણિનાં ;
આપ ચરણ તાપ ઠરણ, પાપહરણ પ્રાણિનાં. ૯૪
જાણિ દાસ, તોડિ ત્રાસ, રાખ પાસ રીઝિને ;
સાંજપ્રાત તો ન તાત, બોલુ વાત ખીજિને ;
થા સહાય કષ્ટ જાય, રંકરાય રાણિનાં ;
આપ ચરણ તાપ ઠરણ, પાપહરણ પ્રાણિનાં. ૯૫

૨૦. કાવ્યછંદ અથવા રોળાછંદ. માત્રા ૨૪. તાળ ૬.

અર્દ્ધ ચરણ અગિયાર, તથા પછિ તેર કળાનું ;
પ્રથમ પછી પ્રતિચાર, કળાપર તાળ ભલાનું ;
જગણ ન હોય જરૂર, તમામ તપાસો તાળો ;
કાવ્યછંદ કરિઊર, તિમિર અણસમજણ ટાળો. ૯૬

જન્મ મરણ દુખહરણ, ચરણ શ્રીહરિનાં સેવો ;
એ પ્રભુ અભરાભરણ, તરણ તારણ છે તેવો ;
કષ્ટહરણ સુખકરણ, ધરણ ધરણી ધીમંતો ;
સુખનિધિ અશરણશરણ, વરણ ઉજ્વળ ગુણવંતો. ૯૭

૨૧. હરિગીતછંદ. માત્રા ૨૮. તાળ ૮.

કળ સકળ અઠ્ઠાવીશમાં, ધર રંગણ[1] છેવટ રીત છે ;
શણગાર રવિએ વિરતિતો, મનહરણ તે હરિગીત છે ;
ત્રીજી ઉપર પછિ ત્રણ ચતુરપર, એમ આઠ તાળ છે ;
તે તાળમાં જો જગણ તો, ન કહીશ છંદ રસાળ છે ; ૯૮
તજરે તું કપટી કપટ ઝટ, વળિ લપટ થા શુભ લક્ષમાં ;
દિન ચાર પછી એશિશ ચપટ, જઈ પાપકેરા પક્ષમાં ;
નમિ હાથ જોડી નાથને, શુભ સાથમાં સંચર સદા ;
બ્રહ્માંડ નાવે બાથમાં, કરવા ન તૃષ્ણા તે કદા ; ૯૯
શુણિ શ્રવણ ધારી, શીખ સારી, લાભકારી લેખજે ;
તો અંત તારી મોક્ષબારી, દુઃખહારિ દેખજે ;
તજિ જૂઠ જારી, પુરૂષ નારી, ચિત્ત વિચારી ચાલજે ;
ભય જાય ભારી થાય યારી, હીતકારી હાલજે. ૧૦૦

૨૨. ચોપાયાછંદ. માત્રા ૨૮. તાળ ૭.

પ્રથમ અરધમાં સોળ કળા કરિ, ઊપર બારે આણો ;
તાળ પ્રથમ પછિ શ્રુતિ શ્રુતિ ઉપર, જો ચોપાયા જાણો ;
અંતે તો ગુરૂ અક્ષર આણી, ચરણ રચો શુભ ચારે ;
એ ચરણે પણ કોઈ બોલેછે, હશે શુણેલ હજારે. ૧૦૧
પાડોશણને આટો આપો, ઘરનાં સાટે ઘંટી ;
છોકરડાં તો છાશ પિયેને, બાવો માગે બંટી .
સ્વારથિયા છે એવા સગળા, જીવતણી નહિ જાણે ;
પર્વત જેવી પરની પીડા, અંતરમાં નહિ આણે. ૧૦૨

૨૩. મરહઠાછંદ. માત્રા ૨૯. તાળ ૭.

માત્રા દશ આડે, ધરજતિ પાડે, ઉપર કળા અગિયાર ;

[1] છેક 'રગણ' ને બદલે ત્રણ લઘુ આણી એક ગુરૂ કરે તોપણ ચાલે.

મરહઠ્ઠા નામે, કવિતા કામે, છંદ બનાવો સાર ;
છે ગુરૂ લઘુ છેલો, એમજ મેલો, એલો લાવી ખાંત ;
તજિ બે સરચારે, તાળજ ધારે, ત્યારે થાય નિરાંત. ૧૦૩
કૂવો કે ખડિયો, જેને જડિયો, ભારે તેનાં ભાગ્ય ;
તે વર્ષ સુગાળે, કે દુપકાળે, ભાળે નહિ દુર્ભાગ્ય ;
કાગળ કૂવેતર, ખાસું ખેતર, તેતર તીડ નખાય;
લેખણ હળ હાંકે, પૂરણ પાકે, થાકે ખાતાં ખાય. ૧૦૪

૨૪. રૂચિરાછંદ. માત્રા ૩૦. તાળ ૮.

ચરણ ચરણમાં ત્રીશે માત્રા, અંતે તો ગુરૂ એક કરો;
આઠે આઠે પઢતાં પાઠે, વળિ થોડો વિશ્રામ ધરો ;
એક ઉપર પછિ ચારે, ચારે, તાળ સરસ લાવો તેમાં ;
રૂચિરા નામે છંદ રૂપાળો, અલ્પ નથી સંશય એમાં. ૧૦૫
બાળાપણમાં, બૂઢાપણમાં, ડાપણમાં દંડેલ થયો ;
પરઉપકારી કામ ન કીધું, જોતાં જોતાં જન્મ ગયો ;
સજ્જનનો તેં સંગ ન કીધો, રોઝ રખડતો રોજ રહ્યો ;
આંધો થઇને ધંધે ધાયો, વેઠ ઉપાડી ભાર વહ્યો. ૧૦૬

૨૫. સવૈયાછંદ. માત્રા ૩૧—૩૨. તાળ ૮.

સજ્જન કવિ જો કરો સવૈયા, હૈયામાં ધરિ હેત અનંત ;
માત્રા એકત્રીશ ચરણમાં, સોળે તો વિશ્રામ વસંત ;
બત્રીશા પણ બીજિ તરેના, રૂચિરા તુલ્યે તાળ રહંત ;
એકત્રીશે અંતે ગુરૂ લઘુ, બત્રીશામાં બે ગુરૂ અંત. ૧૦૭
તેજ ભણ્યો નર તેજ ગણ્યો જે, સદ્ગુણ શીખિ તજે તોફાન;
ભણતર ગણતર પાર ગયો પણ, જો ન થયો નર જે ગુણવાન;
મૂરખ જેવો મૂરખ તે, સમજે ન કદી સુધરેલ સમાન ;
પોપટ વેણ વિચિત્ર પઢે પણ, દે નહિ માનવિ કન્યાદાન. ૧૦૮

સવૈયા બત્રીશાનું ઉદાહરણ.

જો સંસાર સુખે સુધરે તો, જોગિ બની જાયે કુણ બાબૂ ;
તિર્થ પિતા માતા તજિ કોણ, ચડે ગિરનાર સિધાચળ આબૂ ;
જો મન શુદ્ધ, પઢો ન પઢો પછિ, વેદપુરાણ કુરાન કિતાબૂ ;

પાણિ થકી જો શુદ્ધ થયું પટ, શામાટે ધરિયે લઈ સાબૂ.૧૦૯

૨૬. લીલાવતીછંદ. માત્રા ૩૨. તાળ ૮.

માત્રા બત્રીશે ચરણ ચરણમાં, અંતે તો ગુરૂ બે આણો ;
લીલાવતિ નામે છંદ બનાવો, જતિ દશ આઠ ઉપર જાણો ;
ત્રિજિ કળપર તાળ પછી શ્રુતિ શ્રુતિપર, તેજ રિતે સ્વરગતિ તાણો;
આ લોકવિષે પરલોક વિષે,પ્રભુપદ ભજિપૂરણ સુખ માણો. ૧૧૦
મિથ્યા અભિમાની માનવિને મન, માન વસે સૌથી મોટૂં ;
વિદ્વાનપણું ઘણું જેમ વધે, અભિમાન જશે ખમતું ખોટૂં ;
દુરથી તો ડુંગર દીસે દિલમાં, છેકજ વાદળુ છે છોટૂં ;
પણ પાસે જઈને જે જન જોશે, ચિત તેમાં રહેશે ચોટ્યૂં. ૧૧૧

૨૭. ત્રિભંગીછંદ. માત્રા ૩૨. તાળ ૮.

માત્રા દશ આણો, આઠ પ્રમાણો, વળિ વસુ જાણો રસ દીજે ;
અંતે ગુરૂ આવે, જગણ ન લાવે, ભણતાં ભાવે ત્યમ કીજે ;
લીલાવતિ જેવા, તાળજ દેવા, ત્રિભંગી તેવા છંદ કરો ;
જતિપર અનુપ્રાસા, ધરિયે ખાસા,સરસ તમાસા શોધિ ધરો.૧૧૨

પ્રભુસ્તુતિ.

દોહરો.

જય જય અડગ જગતપતી, જય સુખનિધિ સાક્ષાત ;
જય જય જન જનની જનક, જય જય પ્રભુ પ્રખ્યાત. ૧૧૩

ત્રિભંગીછંદ.

જય પ્રભુ પ્રખ્યાતા, પદ પંકાતા, સુગુણિ ગણુતા, ગુણ ગાતા ;
તું ભગની ભ્રાતા, દિલ અવદાતા, શુભ શોભાતા, સાક્ષાતો ;
જય વિશ્વ વિધાતા, અલખ લખાતા, મુકત મનાતા,સુદ માતા ;
જય જય જગ ત્રાતા,તું પિતુમાતા,દે સુખશાતા, સુખદાતા. ૧૧૪
જય પૂર્ણ પ્રકાશી, વિશ્વ વિલાસી, અખિલ નિવાસી, આકાશી ;
જય અચળ ઉજાસી, વિપત વિનાશી, છત નિજ દાસી,છે ખાસી ;
રૂષિ સહસ્ર અઠયાશી,સિધ ચોરાશી, તત્વ તપાસી, ચિત ચહાતા ;
જય જય જગત્રાતા, તું પિતુમાતા, દે સુખશાતા, સુખદાતા.૧૧૫

જય જય જગસ્વામી, સદગુણ ગામી, નિર્મળ નામી, નહિ ખામી;
જય અંતરજામી, અચળ અકામી, શુભ વિશ્રામી, સુખધામી;
પ્રભુ તુજપદ પામી, થાય પ્રણામી, જે ન હરામી, જન થાતા;
જય જય જગત્રાતા, તું પિતુમાતા, દે સુખશાતા, સુખદાતા. ૧૧૬
જય સર્વાધારા, સુખ કરનારા, પ્રીતમપ્યારા, પ્રભુ મારા;
સઘળા ગુણ તારા, સૌથી સારા, અન્ય નઠારા, ખુબ ખારા;
તુજ મતથી ન્યારા, જે નર દારા, ભયના ભારા, ભરિ જાતા;
જય જય જગત્રાતા, તું પિતુમાતા, દે સુખશાતા, સુખદાતા. ૧૧૭
તું સમર્થ તરવા, તારણ કરવા, અભરણ ભરવા, ભય હરવા;
દુષ્કર આદરવા, વરણી ધરવા, ગુણ વાવરવા, ગુણ ગરવા;
અહું કીર્તિ ઉચરવા, ઠિક થઈ ઠરવા, યશ વિસ્તરવા, વિખ્યાતા;
જય જય જગત્રાતા, તું પિતુમાતા, દે સુખશાતા, સુખદાતા. ૧૧૮
મન તુજને મળવા, તન દુખ ટળવા, અકળિત કળવા, રસ ગળવા;
અંતે અવિચળવા, પાપ પ્રજળવા, દહાડો વળવા, દુખ ટળવા;
શુભકૃત ફળ ફળવા, બંધન બળવા, હિત સાંભળવા, હે ભ્રાતા;
જય જય જગત્રાતા, તું પિતુમાતા, દે સુખશાતા, સુખદાતા. ૧૧૯
રૂદયે મુજ રસિયા, વાસો વસિયા, ક્ષણું ન ખસિયા, જ્યમ કશિયા;
હેતથી હસિયા, ઠિક થઈ ઠસિયા, બોલે કુશિયા, બહુ જશિયા;
વળિ સરસ વિલસિયા, ધીમે ધશિયા, રતી ન ચશિયા, રસ રાતા;
જય જય જગત્રાતા, તું પિતુમાતા, દે સુખશાતા, સુખદાતા. ૧૨૦
જય જય અસુરારી, કરૂણાકારી, બળિયા તારી, બળિહારી;
સૃષ્ટિ સંસારી, તેં વિસ્તારી, તેજ ઉગારી નરનારી;
જેવી મતિ મારી, સ્તુતી ઉચ્ચારી, લે દીલ ધારી, જગધાતા;
જય જય જગત્રાતા, તું પિતુમાતા, દે સુખશાતા, સુખદાતા. ૧૨૧
સ્તુતિ કરિ તુજ નામે, કરૂણા કામે, ઉર ધરિ આ મેં, આ ઠામે;
રહિ ધારજ ધામે, જે જન પામે, ભુલે ન ભામે, ભય વામે;
શુભ છંદ રચ્યા મેં, દલપતરામે, પછી કર્યા મેં, પ્રસરાતા;
જય જય જગત્રાતા, તું પિતુમાતા, દે સુખશાતા, સુખદાતા. ૧૨૨

દોહરો.

સુખદાતા અશરણશરણ, હરકત હરણ હરેક;
શુભ કરજે જન સર્વનું, અરજશુણી આ એક. ૧૨૩

૨૮. પદમાવતી છંદ. માત્રા ૩૨. તાળ ૮.

દશ આઠ ખાસા, ધરિ અનુપ્રાસા, ઉપર કળા ચૌદે આવે ;
પદમાવતી નામે, છંદ સુકામે, ગુણવંતા કવિજન ગાવે ;
ત્રીભંગિ પ્રમાણે, તાળ વખાણે, કોમળ પદ રચશે કવિતા ;
ઉજળો જશ જામે, સઘળે ઠામે, તે શોભે જેવો સવિતા. ૧૨૪
જગમાં ઘણું જીવો, કુળનો દીવો, જે પ્રતિદિન ઉપકાર કરે ;
સૌનું સુખ શોધે, જ્ઞાન પ્રબોધે, દીન જનોનાં દરદ હરે ;
તન ધનથી તેવો, ઉદ્યમ લેવો, એવો તો અભ્યાસ રહે ;
પ્રભુનો તે પ્યારો, મિત્ર અમારો, સારો સારો સર્વ કહે. ૧૨૫

૨૯. દુમિલાછંદ. માત્રા ૩૨. તાળ ૮.

બધિયે મળિ માત્રા બત્રિશ છે,
પણ એક ગુરૂ અંતે ધરિયે ;
વિશ્રામ કરી કળ ઓળકને,
દુમિલા એવી વિધ આદરિયે ;
દુમિલાગણમેળ થકી મળતો,
કળતો તે તુલ્ય ગણી કરિયે ;
તજિ બે પછિ તાળ તમામ તમે,
ગણિ આઠ ધરો શ્રુતિ આંતરિયે. ૧૨૬
ચિત ચોરિ ચહે બહુ ચપળ થઈ,
ઘી ગોળ ઘડા ફોડે ઘરમાં ;
નિજ પેટ ભરે ચડી ઠેઠ સુધી,
જમવા જે કાંઈ મળે કરમાં ;
કદિ માત પિતા સુત સુંદરિને,
પૂછે ન સુખી દુખમાં ડરમાં ;
જે આદમિ એ આચરણ ધરે,
તો ફેર કશો નર વાનરમાં. ૧૨૭

૩૦. ઝૂલણાછંદ. માત્રા ૩૭. તાળ ૮.

કર કળા સર્વ તો સાડત્રીશ મળી,

દશ દશે આઠ વિશ્રામ આણી ;
અંત ગુરૂ એક તો અચળ કરી આણવો,
ઝૂલણા છંદની જાત જાણી ;
એક ઉપર પછી પાંચ પાંચે વળી,
તાળ સંભાળિયે વિમળવાણી ;
તાળમાં ત્રીજિ માત્રા લઘુ લાવિયે,
તે વિના તો થશે ધૂળવાણી. ૧૨૮
અખિલ બ્રહ્માંડના ઈશ દિનનીશ તું,
ઉર વિષે આ સ્તુતી ધર અમારી ;
રિદ્ધિ ને સિદ્ધિ વિકટોરિઆ રાણિને,
અખુટ ભંડારથી આપ તારી ;
સકળ સંસારમાં તેહના શત્રુના,
સૈન્યને સદ્ય સંહારિ નાંખો ;
પ્રાણિને પ્રાણદાતાર કરતાર જગ,
રાણિ વિકટોરિઆ અમર રાખો. ૧૨૯

૩૧. મદનગ્રહાછંદ. માત્રા ૪૦. તાળ ૧૦.

કરિ સકળ કળા ગણિ, આલિશ ચરણે,
દશ વસુ રત્ને વિરતિ કરો, ગુરૂ અંત ધરો ;
જુગતી કરિ કવિજન, જગણ ન જતિયે,
મદનગ્રહા મનરંજ ખરો, રચિ રૂદય ઠરો ;
તજિ બે શ્રુતિ શ્રુતિ, પર તાળ ધરો,
પ્રભુ વરણવતાં દિલ ક્રેમ ડરો, ભવ તુરત તરો ;
વળિ ઉદ્યમના પણ, થઈ ઉપદેશક,
કલેશ વિશેષ હમેશ હરો, ફિકરે ન ફરો. ૧૩૦

લક્ષ્મીને ઠપકો.

ધિક્કરે રતનાકરની દિકરી,
સ્થિરતાપણ ડાપણ દૂર ધરિ, ફરતીજ ફરી ;
વળિ પંડિતને ગણિ શત્રુ અખંડિત,
મૂર્ખ અપંડિત મિત્રકરી, તે ઠામ ઠરી ;

નહિ હું ફરતી નહિ પંડિત પણ રિપુ,
મૂરખ મિત્ર કરી ન વરી, આંતેજ ખરી ;
પણ પંડિત તો પોશાય, પછી શું ખાય ;
અપંડિત પેટ ભરી, તે દેખી ડરી. ૧૩૧

અર્દ્ધસમપદ, તથા વિપમપદ છંદો.

૩૨ દોહરા. આખા છંદની માત્રા ૪૮. તાળ ૧૨.

પેહેલે ત્રીજે તેર કળ, અવર પદે અગિયાર ;
ભૂ ભૂતે ને ભક્તિયે, તાળ નકી નિરધાર. ૧૩૨
કર લઘુ કળ અગિયારમી, જગણ ન તાળ હરેક ;
તાળ પ્રથમિ કે બીજીમાં, નિભે જગણ કદિ એક. ૧૩૩
બુદ્ધિ પ્રબળ બળ અકળ તન, જળ ફળ ભૂતળદત્ત ;
અપળ સકળ એ અચળ નહિ, દળવાદળ દળપત્ત. ૧૩૪

૩૩. સોરઠા. માત્રા ૪૮. તાળ ૧૨.

પ્રથમ ત્રિજે અગિયાર, ચાર બિજે તો તેર કળ ;
પદ દોહરા પ્રકાર, સાર ધાર તે સોરઠા. ૧૩૫
પરમ ધરમ પ્રતિપાળ, સુજન સુકર્મ સદા કરે ,
ભરમ તજી સંભાળ, ધર્મતણી મનમાં ધરે. ૧૩૬

૩૪. ગાથા, અથવા આર્યાછંદ. માત્રા ૫૭. તાળ ૧૬.

પ્રથમ ત્રિજે કળ બારે, બિજે ચતુર્થે પુરાણ તિથિ તુલે ;
નવમી લઘુ ભુજ ચોથે, મણે ન ગાથા મહા મુલે. ૧૩૭
પ્રથમ પછી ચરચારે, ત્રણ ચરણોમાં તાળ ધરો તેમાં ;
ભૂશર મુનિ દશ રત્ને, ચોથે ચરણે જુઓ જેમાં. ૧૩૮
મોહન બાળમુકુંદા, નંદાત્મજ વ્રજવિહારી વ્રજચંદા ;
તું ટાળક ભવફંદા, તુજગુણ ગણિ ગાયછે છંદા. ૧૩૯
દુખહર દીનદયાળા, ધર્માળા પ્રભુ સદા સુકમાળા ;
ગુણવાળા ગોપાળા, સ્મરણ કરે તારૂ શોભાળા. ૧૪૦
તું માતા તું ભ્રાતા, તું ધાતા તું તથા જગત્રાતા ;
તું સુખશાતા દાતા, પ્રણમું પ્રભુ પૂર્ણ પ્રખ્યાતા. ૧૪૧

હોંશીનાં મન હરવા, અભિલાષા ધરિ સુકાવ્ય આદરવા;
અભિમત પાર ઉતરવા, અંબાઝ સહાયતા કરવા. ૧૪૨

૩૫. ગીતિછંદ. માત્રા ૬૦.

ગાથા પૂર્વારધ સમ, ઉતરારધ પણ એજ મુજબ આણો;
ગુણિજન ગણજો ગીતી, જરૂર તફાવત જરા નહીં જાણો. ૧૪૩

૩૬. ઉપગીતિછંદ. માત્રા ૫૪.

આર્યા ઉતરારધ સમ, પૂર્વારધ પ્રેમથી કરિયે,
એ કવિતા ઉપગીતી, અદ્ભુત જુકતીથિ આદરિયે. ૧૪૪

૩૭. ઉદગીતિ. માત્રા ૫૭.

ઉતરારધ આર્યાનું, પૂર્વારધ જે ગણો પ્રીતે;
પૂર્વારધ સમપછિનું, તે ઉદગીતી રચો રસિક રીતે. ૧૪૫

૩૮. કુંડળિયાછંદ. માત્રા ૧૪૪.

કુંડળિયો કરતાં કરો, આદિ દોહરો એક;
વળતી ચોથા ચરણને, ઉલટાવો ધરિ ટેક;
ઉલટાવો ધરી ટેક, છપયનાં ચાર ચરણ સમ;
ચરણ રચો શુભ ચાર, છ પદ થાશે સઘળાં ત્યમ;
પ્રથમ ચરણનો પ્રથમ, શબ્દ છેવટ જે ભળિયો;
છે તે રૂડો છંદ, કહે કવિજન કુંડળિયો. ૧૪૬
નહિ ડોલે જે નાગ તો, નહિ વંશીનો નાદ;
જંગમ જન થિર થાય નહિ, શુણિ કવિતાનો સ્વાદ;
શુણિ કવિતાનો સ્વાદ, મરદ માદા નહિ ડોલે;
નહિ કવિતા તે ઠામ, બરાબર બકરો બોલે;
કહે કવિ દલપતરામ, નામ ધિક ખોટું ખોલે;
ધિક વંશીવાનાર*, નાગ શુણિ જે નહિ ડોલે; ૧૪૭
કંઠ હલાવે કોથળો, કણ ભરતાં જે કાળ;
જન મનમાં જાણી લહે, પહોંચ્યા કણ પેટાળ;
પહોંચ્યા કણ પેટાળ, કવિત તો ત્યારે કહિયે;
શ્રોતા જનનાં શીશ, ડોલતાં દેખી લહિયે;

* વાંસલી વગાડનાર.

કહે કવિ દલપતરામ, નામ કવિ કાવ્ય બનાવે ;
હજાર શ્રોતા હોય, કોય નહિ કંઠ હલાવે. ૧૪૮
સરસ કવીની કાવ્ય શુણિ, હરખિ હલાવે કોટ ;
નરસ કવીની કાવ્યમાં, ઊંઘ ચલાવે ચોટ ;
ઊંઘ ચલાવે ચોટ, કોટ જનની કંપાવે ;
જેથી જગમાં લાજ, નરસ કવિની નહિ જાવે ;
કહે કવિ દલપતરામ, નથી તે વાત નવીની ;
નાવે નિદ્રા નામ, કાવ્ય શુણિ સરસ કવીની. ૧૪૯

૩૯. છપયછંદ. માત્રા ૧૫૨.

છપયછંદ કરનાર, પ્રથમનાં ચાર ચરણમાં ;
કળા કરો અગિયાર, અને વળિ તેર વરણમાં ;
પંચમ પદ પણ તેર, આદિ કળ ઉભય વધારો ;
તે ઉપર પણ તેર, છઠું પણ એમ સુધારો ;
કળ પ્રથમ ઉપર ચચ્ચારપર, તાળ ચારપદ આણજે ;
પછીમાં બે કળ ને બેવડું, દુહા પ્રથમપદ જાણજે. ૧૫૦
જય જય અશરણશરણ, કરણ જગ હરણ સકળ દુખ ;
તું પ્રભુ અભરાભરણ, તરણ તારણ કારણ સુખ ;
કરણ તું અજરામરણ, ઠરણ જન ઠામ ચરણ તુજ ;
તુજ મુખમાં અમિ ઝરણ, વરણ ઉજ્વળ ભાસે મુજ ;
ગુણ અધિક તેજ તારૂં અકળ, સકળ કળા કારણ કરણ ;
દે પંથ ગ્રંથ ગ્રંથન કરણ, જય જય જય ધરણી ધરણ. ૧૫૧

૪૦. ચંદ્રાવળાછંદ. માત્રા ૧૧૮.

ચરણાકુળનું ચરણ રચાને, દુહા ઉતર પદ દેખ ;
બે ચરણો તો એમ બનાવી, પછી કુંડળિ પણ પેખ ;
પછી કુંડળિ પણ પેખિ વિચારો, ચાર ચરણ ચરણાકુળ ધારો ;
મન રચ ચંદ્રાવળા મચાને, ચરણાકુળનું ચરણ રચાને. ૧૫૨
સોરઠ દેશતણે સીમાડે, વડું શેહેર વઢવાણ ;
રાજ સિંહજી રાજ કરેછે, મહિપતિ તે મકવાણ ;

મહિપતિ તે મકવાણા વંશી, ચંદ્રસિંહ સુત સૂરજ અંશી ;
વાસ કવીનો નાગરવાડે, સોરઠ દેશતણે સીમાડે. ૧૫૩
ભાગોળે નદિ ભોગવતી છે, તેને દક્ષિણ તીર ;
જૈન ધરમના જ્યાં મહાજોગી, વિચર્યા શ્રી મહાવીર ;
વિચર્યા શ્રી મહાવીર વખાણી, સતિ થઈ રાણકદેવડિ રાણી ;
જ્યાં જુકતી બહુ જોગવતી છે, ભાગોળે નદિ ભોગવતી છે. ૧૫૪
પાટણપુરથી પ્રથમ વસેલું, વલ્લભિપુરની વાર ;
રા'ખેંગાર જિરણગઢરાજા, એનો ત્યાં અધિકાર ;
એનો ત્યાં અધિકાર બિરાજે, રાડ કરી લીધું સિધરાજે ;
કિલ્લાવાળું તેણે કરેલું, પાટણપુરથી પ્રથમ વસેલું. ૧૫૫
વળતી રાય કરણ વાઘેલે, પાટણને પૃથિવીશ ;
હરપાળ મકવાણાને દીધાં, બહુ ગામો બખશીશ ;
બહુ ગામો બખશીશજ આપી, પ્રથમ ગાદિ પાટડિયે થાપી ;
ભલુ વઢવાણ દિધું તે ભેળે, વળતી રાયકરણ વાઘેલે. ૧૫૬
માધાવાવ મનોહર મોટી, પુરમાં પશ્ચિમ પાસ ;
જન પરદેશી આવે જોવા, પ્રસિદ્ધ નામ પ્રકાશ ;
પ્રસિદ્ધ નામ પ્રકાશપણે છે, ગણતીમાં જન જૂનિ ગણેછે ;
છે વાવો બીજી પણ છોટી, માધાવાવ મનોહર મોટી. ૧૫૭
કુળદીપક દુલ્લભજી કેરો, નારદ જેનું નામ ;
કારભાર ઓકાર કરેછે, ગુણિયલ કીધું ગામ ;
ગુણિયલ કીધું ગામ સુધારી, વસ્તી વળી વિશેષ વધારી ;
ઘાટ રચાવે સરસ ઘણેરો, કુળદીપક દુલ્લભજી કેરો. ૧૫૮
સામવેદી બ્રાહ્મણ શ્રીમાળી, ઠીક વસે તે ઠામ ;
જન્મથકી વસિયો નિજ જાતે, ત્યાં દ્વિજ દલપતરામ ;
ત્યાં દ્વિજ દલપતરામ સુમારે, વર્ષ વીશ વળિ આઠ વધારે ;
એટલિ ઉંમર એ સ્થળ ગાળી, સામવેદિ બ્રાહ્મણ શ્રીમાળી. ૧૫૯

પ્રકરણ ૩ જું.

અક્ષરમેળ છંદો[1].

દોહરા.

દર પ્રબંધ પદ પ્રથમમાં, માપ બતાવા કામ;
મ,ય,ર,સ,ત,જ,ભ,ન,લ, ગ, લખિશ, ગણ, લઘુ, ગુરૂ, ને ઠામ. ૧
હરેક સ્વરમાં હોય પણ, એ દશમાંના દેખ;
અવર વરણનો આંતરો, લખેલ સુધી લેખ; ૨
લખું શકાર બકાર પણ, સમજે તે સ, લકાર;
માપ કથન મતલબ મળે, એમ કરિશ ઉચ્ચાર.

૧. શ્રીછંદ. અક્ષર ૧. " ગ "

ગી, શ્રી, છે, તે.

૨. કામા અથવા સ્ત્રીછંદ. અ૦ ૨. " ગ ગ "

ગંગા, સંગા, કામા, નામા. ૪

૩. મંદરછંદ. અ૦ ૩. " ભ "

ભૂંપર, તુંકર, મંદર, સુંદર. ૫

૪. મધુછંદ. અ૦ ૪. " ન ગ "

(પ્રભુ શું શું કરેછે.)

નં, ગ, ધરે, મધુકરે, ભયહરે, સુખભરે. ૬

૫. વારછંદ. અ૦ ૪. " ર લ "

ગીજકાર, એકવાર, તું ઉચાર, તત્વસાર. ૭

૬. સમુહીછંદ. અ૦ ૪. " ભ ગ "

ભાગ અહી, જ્યાં સમુહી, શત્રુ નહી, ત્યાંજ થહી. ૮

૭. હંસાછંદ. અ૦ ૫. " ભ ગ ગ "

ભેગ ગણાશે, તે પયપાશે, લે પય અંશા, હોય સુહંસા. ૯

૮. વિલાસછંદ. અ૦ ૫. " જ ગ ગ "

જુગે ગવાશે, વિલાસ થાશે, ભલી કવીતા, સદા સવીતા. ૧૦

---

૧. અક્ષરમેળ છંદોમાં પહેલા ચરણમાં તાળ બતાવવાને આવાં । નિશાની મૂકીછે. તેમમાણે બીજાં ચરણોમાં સમજવું.

૯. પ્રિયાછંદ. અ० ૫. "સ લ ગ"

લજ ગંદિથી, પ્રિય ફંદિથી, દિન માજિયે, નહિ લાજિયે. ૧૧

૧૦. હારીછંદ. અ० ૫. "ત ગ ગ"

તેં ગંગધારી, છે દુઃખહારી, જે જ્ઞાન આપે, અજ્ઞાન કાપે. ૧૨

૧૧. સમોહાછંદ. અ० ૫. "મ ગ ગ"

મા ગંગા ખાસા, સંમોહા ભાસી, આશાયે જોને, પાળે પુત્રોને. ૧૩

૧૨. ચતુરંશાછંદ. અ० ૬. "ન ય"

નય ધરવંશા, શુભ ચતુરંસા, પ્રભુપદ પામે, જશ બહુ જામે. ૧૪

૧૩. શેષાછંદ. અ० ૬. "મ મ"

મા મોટી રિદ્ધી છે, શેષા વસ્તૂ શી છે ;
જે માતાના જેવી, આપે શાંતી એવી. ૧૫

૧૪. વિમોહાછંદ. અ. ૬. "ર ર"

રે રખે તું મતી, ત્યાં વિમોહા થતી ;
પ્રૌઢ જ્યાં પાપ છે, સર્વ સંતાપ છે. ૧૬

૧૫. શંખધારી, અથવા સોમરાજીછંદ. અ० ૬. "ય ય"

લગારે ગપાળી, કરે વાત કાલી, મહા કષ્ટકારી, કહે શંખધારી. ૧૭

૧૬. તિલકાછંદ. અ० ૬. "સ સ"

(વિપ્રોનું મત.)

સુશિખા ધરિયે, તિલકે કરિયે, ઉપવીત ધરી, ભજિયેજ હરી. ૧૮

૧૭. માલતીછંદ. અ० ૬. "જ જ"

જગો પિયુ બાગ, ફુલે રતુ ફાગ, સુમાલતિ ફૂલ, લહો દઈ મૂલ. ૧૯

૧૮. સમાનિકાછંદ. અ० ૭. "ર જ ગ"

રોજ ગંધ દાનિકા, જો સતી સમાનિકા ;
ટાળિ નાંખિ તાપને, દે સુગંધ આપને. ૨૦

૧૯. કળિતાછંદ. અ० ૭. "ભ ભ ગ"

ભાગિશકે સલિતા, જો કરિયે કળિતા ;
પાપ કળાય નહીં, તે તુટિ જાય નહીં. ૨૧

૨૦. કુમારલલિતાછંદ. અ० ૭ "જ સ ગ"

જશે ગણિંતતા જો, કુમાર લલિતા તો ;
ભલે ભલુ ભણ્યો તું, તથાપિ ન ગણ્યો તું. ૨૨

૨૧. **મદલેખાછંદ. અ૦ ૭. " મ સ ગ "**
મોંઘું ગે' કરિરે' ખા, તે નારી મદલેખા;
બીડું ચાવણહારી, શોભે વેષ સમારી. ૨૩

૨૨. **શીર્ષાછંદ. અ૦ ૭. " મ મ ગ "**
મા માગું છું હું એવા, કોટી શીર્ષાની સેવા;
માયા જેની છે મોટી, કર્મો છે મોટાં કોટી. ૨૪

૨૩. **ચિત્રપદાછંદ. અ૦ ૮. " ભ ભ ગ ગ "**
ગા શિશુ ગા પ્રભુ પ્રીતે, ચિત્રપદા ધરિ ચિત્તે;
તે થકિ દુર્જન તારૂં, સર્વ થશે હિત સારૂં. ૨૫

૨૪. **કેતુમાળછંદ. અ૦ ૮. " ત ત ગ ગ "**
ગોરી રંગે' છે રૂપાળી, મિત્રો જુઓ કેતુમાળી;
શિક્ષા શિખાવી સુધારો, તો અર્થ સારે તમારો. ૨૬

૨૫. **માલનીછંદ. અ૦ ૮. " ન ર ગ લ "**
નીર ગુલાબ લે બાસ, પ્રગટ માલની પાસ;
રસિક રાજવી રંગ, અધિક ઓપશે અંગ. ૨૭

૨૬. **તુંગાછંદ. અ૦ ૮. " ન ન ગ ગ "**
જિન સંગપણ સંગા, તન મન ધન તુંગા;
વિધ વિધ ધન વેરે, કરિ કરિ બહુ પ્રેરે. ૨૮

૨૭. **કમળછંદ. અ૦ ૮. " ન સ લ ગ "**
નં સળગિ ઉઠો' નરો, કમળ દિલ તો કરો;
વચન ખળનાં દુખે, સહન કરજો સુખે. ૨૯

૨૮. **વિદ્યુન્માળાછંદ. અ૦ ૮. " મ મ ગ ગ "**
મામા ગંગા, કેવી મોટી, છે વિદ્યુન્માળાથી છોટી;
કીધાં દેવે એવાં કોટી, ખામૂખાં શી વાતો ખોટી. ૩૦

૨૯. **ખંજાછંદ. અ૦ ૮. " મ ભ ગ ગ "**
મોભે ગંગા હરિ મેલે', ખંજા તેમાં નહિ ખેલે;
શાળા પાસે ઘર સાચે, વિદ્યા મૂર્ખો નહિ વાંચે. ૩૧

૧. રગે રગે.

૩૦. મલ્લિકાછંદ. અ° ૮. " ર જ ગ લ "

રોજ ગૂલબાસ દેખ, મલ્લિકાનિ માળ પેખ ;
એશિને નિહાળ બાગ, લે સુગંધ પામી લાગ. ૩૨

૩૧. નગસ્વરૂપિણી, અથવા પ્રમાણિકાછંદ. અ° ૮. "જ ર લગ"

જરા લગાડિ છેવડો, પ્રમાણિકાપણું ઘડો ;
વધે વડાઈ વિશ્વમાં, ભલું થશે ભવિષ્યમાં. ૩૩.

૩૨. માણવકાક્રીડિતછંદ. અ° ૮. " ભ ત લ ગ "

ગાં જગિ સંકેત સજે, માણવકાક્રીડ તજે ;
આતુરતા ચિત્ત ધરી, કોકિલનો કંઠ કરી. ૩૪

૩૩. અનુષ્ટુપ, શ્લોક. અ° ૮.

પાંચમે લઘુતાં તોળો, ગુરૂ છઠ્ઠો લખ્યો ગમે ;
બીજે ચોથે પદે બોલો, શ્લોકમાં લઘુ સાતમે. ૩૫

૩૪. રત્નકરાછંદ. અ° ૯. " મ સ સ "

મેં, શી શી પ્રભુ ભક્તિ કરી, રૂડા રત્નકરા ઉચરી ;
જો બીજાંજ બકાઈ જશે, તો તે શું પરિતુષ્ટ થશે. ૩૬

૩૫. તોમરછંદ. અ° ૯. " સ જ જ "

સજિ બેનેડ શુંધ સહાય, ગુણ ઈશ તોમર ગાય ;
રસ ગીતથી કવિરાય, પળમાંજ પાવન થાય. ૩૭

૩૬. સારંગીછંદ. અ° ૯. " ન ય સ "

નય સહિતે નિત્ય રહે, સઉ જન સારંગિ કહે ;
ભણિભણિને ભક્તિ કરે, ભવજળ તે તુર્ત તરે. ૩૮

૩૭. બિંબા અથવા લલિતતિલકાછંદ. અ° ૯. " ન સ ય "

ન સળગિ ગાણો લડાઈ, કવિત ભણિ બિંબભાઈ ;
ચતુર કરીને ચડાઈ, ગમત કરશેજ ગાઈ. ૩૯

૩૮. મણિબંધછંદ. અ° ૯. " ભ મ સ "

ભોમ સદા આહાર ભરે, તે મણિબંધે બાંધિ ધરે ;
તોપણ ભૂખ્યો તે ભમતો, રોજ રણે જૈને રમતો. ૪૦

૩૯. મહાલક્ષ્મીછંદ. અ૦ ૯. "ર ર ર"

ગાઈ લે તું ગુણો તાહરા, તું મહાલક્ષ્મિ કે ના હરા ;
રૂપ તારૂં ઘણું રાજતું, આવિ ક્યાંથી સુતી આજ તું. ૪૧

૪૦. પવિત્રાછંદ. અ૦ ૯. " મ ભ સ "

મોભી સાંચાં કૃત કરતાં, પાળે પ્રેમે પવિતરતા ;
સૌની ચિંતા ચિત ધરતા, પોતે પીડા પણ હરતા. ૪૨

૪૧. રૂપમાળાછંદ. અ૦ ૯. " મ મ મ "

મામી મેં દીઠી સિંધુબાળા[1], રંગે રાતી ને રૂપે માળા ;
શોભીતી છે સૌભાગ્યે સારી, પ્રીતીવંતી તે લાગે પ્યારી. ૪૩

૪૨. પાવકછંદ. અ૦ ૧૦. " ભ મ ભ ગ "

ભીમ ભગાવે ભોળા લડતાં, પાવકમાં તે મેલે પડતાં ;
ચંચળતા રાખીને ચડતાં, ત્રાસ ન રાખે સામો નડતાં. ૪૪

૪૩. સંગતિકાછંદ. અ૦ ૧૦. "સ જ જ ગ "

સજિ જંગ આપ ઉભો લડે, સઉ દૂર સંગતિકા પડે ;
લવલેશ ત્રાસ નહીં લહે, કવિ એમ ભારતમાં કહે. ૪૫

૪૪. ચંપકમાળાછંદ. અ૦ ૧૦.' ભ મ સ ગ "

ભીમ સગાં કીધાં બળવાળા, થૈ દ્રુપદી તો ચંપકમાળા ;
બેપજણે શોભા બહુ લાધી, કીર્તિ બધે દેશાવર કીધી. ૪૬

૪૫. બિંદુછંદ. અ૦ ૧૦. " ભ ભ મ ગ "

ગા સુસમે પ્રભુને તું ગીતે, બિંદુ બિજા ગુણ જાણી ચિત્તે :
અક્ષર તો પ્રભુ છે હે હિંદૂ, તે વિણ અન્ય ગુણો તે બિંદુ. ૪૭

૪૬. સંજુક્તાછંદ. અ૦ ૧૦. " સ જ જ ગ "

સજ જંગ સંગરનો જઈ, શુભ ભક્તિ સંજુગતા થઈ :
તજ પાપ તેમ ઉતાપને, જપ જુક્તિથી હરી જાપને. ૪૮

૪૭. દોધકછંદ. અ૦ ૧૧. " ભ ભ ભ ગ ગ "

ગા શિશુ શોગ હઠાવિ હમેશે, દોધકછંદ દિલે સુખ દેશે ;
વેણ વિશાળ મનોહર વાણી, લાયક લેખક હાથ લખાણી. ૪૯

---

૧ લક્ષ્મી.

નિર્જલ ગામ નવાણુ ગળાવો, વાવ કુવા નદિતીર તળાવો ;
શોધિ જુના ફરિ સઘ સુધારો, તે ધનના ધણિ ધર્મ તમારો. ૫૦

૪૮. ઇંદ્રવજ્રાછંદ. અ૦ ૧૧. " ત ત જ ગ ગ "

તું તેજ ગાં ગોઠવિ શબ્દ તેવા, જો ઇંદ્રવજ્રાવૃત શુદ્ધ જેવા ;
આનંદ એ છંદ અખંડ આપે, કંકાશ ને કલેશ હમેશ કાપે. ૫૧

૪૯. ઉપેંદ્રવજ્રાછંદ. અ૦ ૧૧. " જ ત જ ગ ગ "

જતે જુગે ગાઢ જશો ગવાશે, ઉપેંદ્રવજ્રા વૃતમાં લખાશે ;
લખાવતે જો કર કામ સારૂં, ટળે નહીં તો કદિ નામ તારૂં. ૫૨
સ્વતંત્ર તો ઈશ્વર એક એ છે, જુગો જુગે આપ અજીત જે છે ;
જુઓ બિજા જીવ ગરીબ જેવા, તમે અમે તેમ તમામ તેવા. ૫૩

૫૦. ઉપજાતિછંદ. અ૦ ૧૧.

જો ઇંદ્રવજ્રા પદ ક્યાંઇ જાણ્યું, ઉપેંદ્રવજ્રા પદ મેળવાણું ;
લખાયછે તે ઉપજાતિ નામે, ઠેકાણું નક્કી નહિ કોઈ ઠામે. ૫૪

૫૧. ચપળાછંદ. અ૦ ૧૧. " ત ભ જ લ ગ "

તે ભાંજિ લાગવિજ હાથ લઇ, કાં ખાધિ ખુબ ચપળાજ થઈ ;
તે ઠામમાં ન ધરિ તે કરવા, પસ્તાવ છોડ પછિથી કરવા. ૫૫

૫૨. સુમુખીછંદ. અ૦ ૧૧. " ન જ જ લ ગ "

નિજ જળ ગંદુ ગણે ન નદી, પણ સુમુખી ભરિ જાય કદી ;
નજર પડે ગુણ દોષ ગણે, ભટભટ તે પછી ગાળ ભણે. ૫૬

૫૩. ગ્રાહિછંદ. અ૦ ૧૧. " ત ત ત ગ ગ "

ગોરી ગયી લાગિ ગોદાવરીમાં, ગ્રાહી ધણું હેત હૈયે હરીમાં ;
લીધો નહીં લાભ રસ્તે લુટાઈ, નારી પછી ઘેર પાણીથિ નાહી. ૫૭

૫૪. અનુકૂળાછંદ. અ૦ ૧૧. " ભ ત ન ગ ગ "

ભૂત ન ગંગાથિંજ કદિ ભાગે, એ અનુકૂળા ઉલટિજ લાગે ;
જો નહિ માનો નજર તપાસો, ત્યાં ભ્રમણાનો ભરપુર વાસો. ૫૮

૫૫. સ્વાગતાછંદ. અ૦ ૧૧. " ર ન ભ ગ ગ "

રે ન ભાગિ ગંઢનાથ જુઓછો, સ્વાગતા શિદ સમૃદ્ધિ ખુઓછો;

ઈશ્વરે સુકરૂણા કરિ આપી, કેમ વ્યર્થ ખરચોજ કદાપી. ૫૯

૫૬. શાલિની છંદ. અ૦ ૧૧. " મ ત ત ગ ગ "

મોતી તો ગંગા વિષે મેં ન દીઠાં, શોભીતી છે શાલિની નીરમીઠાં;
સિંધૂમાંથી રત્ન તો સાંપડેછે, ત્યારે નીરે ગૂણ જોતાં જડેછે. ૬૦

૫૭. રથોદ્ધતા છંદ. અ૦ ૧૧. " ર ન ર લ ગ "

રે' નરોલગિં ધરે અશુદ્ધતાં, તો નરોનિ ધિક છે રથોદ્ધતા ;
શું કહું મરદ તુલ્ય તેહને, સ્ત્રી ગણે ગરદ તુલ્ય જેહને. ૬૧

૫૮. સેનિકાછંદ. અ૦ ૧૧. " ર જ ર લ ગ "

રોજ રોળ ગાંઢગાંઢ થાય જો, સેનિકા સિપાઈ નાશિ જાયજો ;
વાર વાર વસ્તિ વીખરાય તો, સ્થીર રાજ્ય કેમ ત્યાં થપાય તો. ૬૨

૫૯. લલિતછંદ. અ ૧૧. " ન ર ર લ ગ "

નર રળી ગણે', ન્યાંજ હું થયો, લલિત લક્ષણે, જ્ઞાનમાં ગયો ;
જન જગતપતી, જો ન તે ભજે, ન સુખસંપતી, સ્વર્ગની સજે. ૬૩
શિશુપણું પુરૂં, ખેલમાં ખયું, ન હરિનામ તેં, જીભથી જપ્યું ;
જરૂર જાણજે, જોબને જશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૬૪
ન જગનાથને, ભાવથી ભજ્યા, થર કુકર્મના, તે ન તેં તજ્યા ;
પ્રભુ તને પછી, લેખ પૂછશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૬૫
ફિકર છોડિને, પ્રેમમાં ફર્યો, દિલ વિષે નહીં, દોષથી ડર્યો ;
અણચિંતું તને, મોત આવશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૬૬
સરવકાળ જે, જો સ્મશાનમાં, અખુટ એ બળે, ધાર ધ્યાનમાં ;
મરણ તે તને, કેમ મૂકશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૬૭
જન જુવાનિયા, જે જણાયછે, નિમિષ માત્રમાં, નાશ થાયછે ;
તુજતણા ગયા, હેતુ એ હશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૬૮
ચતુર ચેતિ તૂં, જો વિચાર રે, જગત સર્વ તો, છે જનાર રે ;
અચળ કોણ આ, વિશ્વમાં વસે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૬૯
દહન કે થયા, તૂજ દેખતાં, લખિ શકે નહીં, લેખું લેખતાં ;
તદપિ ચિત્ત તૂં, જો ન ચેતશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૭૦
કપટ કૂડનાં, કર્મ તેં કર્યાં, ધન રળી રળી, ભૂગમાં ધર્યાં ;

કર વિચાર તે, કોણ કાઢશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૭૧
સ્વપન તુલ્ય આ, સર્વ લોક છે, હરઘડી થતા, હર્ષ શોક છે ;
પલક એકમાં, નાશ પામશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૭૨
લલિતછંદથી, લાભ લેખિલે, દલપતી ધરી, દૃષ્ટિ દેખિલે ;
પ્રભુ વિના તને, કોણ પાળશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૭૩

૬૦. મોદકછંદ. અ૦ ૧૨. " ભ ભ ભ ભ "

ભાંગિ શિલાં જળ કાંઢિ ભુંમોપર, મોદક ખાઈપિયે પછિ *ચીપર ;
આવિ ચડે અકળામણ અંતર, કષ્ટ મટાડિ શકે નહિ મંતર. ૭૪

૬૧. દ્રુતવિલંબિતછંદ. અ૦ ૧૨. " ન ભ ભ ર "

નભ ભુ રાંખિં રચીજ નિહાળિયે, દ્રુતવિલંબિત થૈ ચિત ચાલિયે ;
અકળ ઐશ્વરતા સજિ સૃષ્ટિમાં, દિન દિને પડશે નિજદૃષ્ટિમાં. ૭૫

૬૨. ચંદ્રવર્ત્મછંદ. અ૦ ૧૨. " ર ન ભ સ "

રાંન ભાંસ વિભયાંનક સંરખું, ચંદ્રવર્ત્મ નજરે નહિ નરખું ;
ઝાડઝુંડ ઝુકિયાં બહુ ઝરણાં, હાથિ વાઘ વરૂ ને વળી હરણાં. ૭૬

૬૩. તોટકછંદ. અ૦ ૧૨." સ ૪ "

શેશિ શાં શણગાંર હવેં સજવાં, તુચ્છ તોટક જાણિ બધા તજવા ;
ગુણવંત પતી પરદેશ ગયા, થિરતા કરી ત્યાંજ નિવાસિ થયા. ૭૭

વિજયક્ષમામાંથી બાગનું વર્ણન.

બહુ શોભિત બાગ અથાગ બણ્યો,ગિરજા પતિનો ગિરિરાજગણ્યો;
ગુલબાસ ગુલાબ દિલે ગમતા, લટકી અહિવલ્લિ લવિંગ લતા. ૭૮
તરૂ કેતકિ કેશુ કદંબતણાં, વળિ ચંપક ચંદન વૃક્ષ ઘણાં ;
ગણિ કોણ શકે સગળાં ગણતાં, ભણિ ભારતિ થાકિ રહે ભણતાં.૭૯
કળિંઠે કદળિ વળિ જામફળો, ગુણકારિ સિતાફળ સ્વાદ ગળ્યો ;
અતિ બેર અખોડ અને અરણી, હરડે હિતકારી પિડા હરણી.૮૦
અગણીત અનામત અંબતરૂ, જનરંજન જ્યાં બહુ જાંબુતરૂ ;
તજનાં તરૂ એળચિ દ્રાખતણા, મનમોહન મંડપમાં ન મણા. ૮૧
ઝુકિઝુંડ તહાં રહિ ઝાડિ ઘણી, ચતુરાઈથિ બેઠક બેશ ચણી ;
તકનિ તરકારિ તમામ તહીં, વડ પીપળ પીંપર પાર નહીં. ૮૨

* વિપ્ર.

બિલિ આંબલિ બાવળ બોરડિયો, થિર થૈ ઠરિ કાંચકિ થોરડિયો ;
ખજુરી ખરસાણિજ ખીજડિયો, લળિ લીંબુડિને વળિ લીંબડિયો. ૮૩
અરડૂશિ અનૂપમ આવળ છે, શુભ શીશમ સાગ શતાવળ છે ;
નવ પલ્લવ થોક અશોક નકી, લખતાં નહિ લેખણ લેખિ શકી. ૮૪
વળિ વાડિ વિષે શુભ વાયુ વહે, ગુણ શીતળ મંદ સુગંધ ગ્રહે ;
ભમરા રસ ભોગિ અનેક ભમે, ગુણવંતતણા શુણિ સોર ગમે. ૮૫
ચકલાં ચિત ચોર ચકોર ઘણા, સ્વર શુદ્ધ મનોહર મોરતણા ;
શુક કોકિલ ચાતક સારસડાં, વિચરે નવરંગ વિહંગ વડાં. ૮૬
વળિ કુંડ સરોવર વાવ્ય કુવા, જુગતીથિ કરેલ પ્રકાર જુવા ;
જળ નિર્મળ જ્યાં જમુનાં જળથી, નહિ નિત્ય પ્રવાહ ઘટે નળથી. ૮૭
ભલિ ભાત દિસે જળ હોજ ભર્યા, કળદાર ભલા જળ જંત્ર કર્યા ;
નરનારિ જુવે નજરે નરખિ, હઠ લે ચિત ચોટિ રહે હરખી. ૮૮
દિપતું વળિ દેવળ દેવતણું, ચતુરે નવરંગ ઉતંગ ચણ્યું ;
કરિ કારિગરી દલપત્ત કહે, રઘુનાથ રહી ઘડિ જોઈ રહે. ૮૯

૬૪. મોતીદામછંદ. અ૦ ૧૨. "જ ૪"

જજો જિ જહાં જગદીશ જપાય, રસો ગણિ મૌક્તિકદામ રચાય ;
ઉમંગ વધે ઉરમાંહી અભંગ, અનૂપમ અંગ રહે ચડિ રંગ. ૯૦
ભજો ભવતારણ શ્રીભગવાન, તજો નિજ અંતરનું અભિમાન ;
સજો સરજનાર તણા ગુણ-ગાન, થજો સઘળા સુધરેલ સમાન. ૯૧

૬૫. સ્રગ્વિણીછંદ. અ૦ ૧૨. "ર ૪"

રે' રરા રાખ્ય તું ગર્વ શા કારણે, સ્રગ્વિણી સુંદરી છેક છેલો ગણે ;
હોય જ્યારે હહો તૂજ હૈયાકને, મૂખમાં રાખવો તું ગમેછે મને. ૯૨

૬૬. ભુજંગીછંદ. અ૦ ૧૨. "ય ૪"

લતાં તો ગરો ગે વડો વાડ વાંસે,
ભુજંગી વડા રાફડા ત્યાંજ ભાસે ;
અરે પુણ્યથી આપણે હાથ આવે,
લગારે લુખો લોભ તું કેમ લાવે. ૯૩

સુધારા વિષે.

લખ્યું વીનતી વાંચિને દેશી લોકો,
જતી રિદ્ધિને દૂર રસ્તેથિ રોકો;
અરે બોલનો તોલ માની અમારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૯૪
ઘડી ચાર પાસે બધી રિદ્ધિ ચાલી,
ખજાના ખુટીને થયા ખૂબ ખાલી;
વિમાશી હવે વાત વેગે વિચારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૯૫
છુટા છેક થૈને તમે વેમ છાંડો,
મહા હીંમતી થૈ હવે પાય માંડો;
અરે આપણી સંતતીને ઉગારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૯૬
થશે કષ્ટ જો વેમ મધ્યે કુટાશો,
ભર્યા લોકના થોક મધ્યે લુટાશો;
નહીં આવશે દુઃખનો એક આરો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૯૭
પ્રજા જો તમારી સુધારો ન પામી,
ગરીબીથિ જીવે કરીને ગુલામી;
અમેરીકનોની દશા ઊરધારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૯૮
જવું ચીન વીલાયતે લાભ જાણી,
નહીંતો થશે ધારણા ધૂળધાણી;
ન રાખો હવે હઠ જૂઠો નઠારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૯૯
સગો મિત્રતા સજ્જનો સર્વ સાથે,
મટે આપદા આવતી આપ માથે;
અરે અંતરે વાત આતો ઉતારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૧૦૦
ખશીજાય જો મચ્છ પાણી અખૂટે,

નહીં તડફડે ત્યાંતણી સેર તૂટે ;
નહીં તો પછી કષ્ટનો ક્યાં કિનારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૧૦૧
દશા દૂર દેશોતણી તો તપાસો,
તહાં વાચરીને વસી રાતવાસો ;
સુરીતે શિખો જૈ રૂડા રોજગારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૧૦૨
વસી સૂખમાં લોક લે ખૂબ લાવો,
તમે ચોંપથી ચાલ તેવા ચલાવો ;
વડા દુઃખના ચાલ વેગે વિદારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૧૦૩
છુટે દુઃખ છે જો ઉપાયો છતાતો,
સુખી સૌ વસો શીદ દુઃખી થતાતો ;
નચિંતે નડે તે પ્રબંધો નિવારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૧૦૪
અરે સજ્જનો સાંભળો શુદ્ધ આમેં,
રચ્યા છે રૂડા છંદ દલપત્તરામે ;
શુણી રાખજો ચિત્ત વીચાર સારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૧૦૫

૬૭. કુસુમ વિચિત્રાછંદ. અ૦ ૧૨. "ન ય ન ય"

નયન યથાં એ કમળ ઉઘાડી, કુસુમ વિચિત્રા નિરખવિ વાડી ;
ભમરભલા જ્યાં અધિક ભમેછે, ગુણિજનને તે રૂદય ગમેછે. ૧૦૬

૬૮. તામરછંદ. અ૦ ૧૨. "ન જ જ ય"

નિજ જય કોણ કદી ન વિકાસે, જયગત તામર—નેન જણાશે ;
જય મળવા કરિ જુદ્ધ મરેછે, જય મળવા શુભ કર્મ કરેછે. ૧૦૭

૬૯. પ્રિયંવદાછંદ. અ૦ ૧૨. "ન ભ જ ર"

ન ભજરે પ્રભુજિ કેમ તું કદાં, પરમ મિત્ર પ્રભુ છે પ્રિયંવદા ;
સરસ શાંતિ પ્રભુથી પમાયછે, પ્રભુ વિના દુઃખ ખરાં ખમાયછે. ૧૦૮

૭૦. **પ્રમિતાક્ષરાછંદ. અ૦ ૧૨. " સ જ સ સ "**
મુનિ શીશમૂલ બહુ બેશ બણી, પ્રમિતાક્ષરાથિ ગુણ ગાય ગણી ;
વનિતા વિલોકિ ગત વાસરમાં, કરતી કલોલ કમળાકરમાં. ૧૦૯

૭૧. **શૈલછંદ. અ૦ ૧૨. " ય ય ય જ "**
લતેં તૂત ગાં લાગ્ય તેંથી શું થાય,
નહી શૈલ માંથી શિલા નાશિ જાય ;
મહા મચ્છને સિંધુમાં સૂઝ સાત,
મને તો ગમી તેમ આ ગૂજરાત. ૧૧૦

૭૨. **તરલનયનછંદ. અ૦ ૧૨. " ન ૪ "**
નળ નળ નળ કહિ રઘુવર, કહિ તુજ તરલ—નયન કર ;
સુજ કરિ વિધિ શુભ અવસર, કટક સકળ નિધિ તટપર. ૧૧૧

૭૩. **દલછંદ. અ૦ ૧૨. " ભ જ સ ય "**
ગાન શુભ ગાય પણ થાય ગંદો,
ખૂબ દલખાંત ધરિ ખાય ખંદો ;
મૂર્ખ મનમાં અધિક માન માગે,
લોભ અણથોભ નહિ ક્ષોભ લાગે. ૧૧૨

૭૪. **વંશસ્થછંદ. અ૦ ૧૨. " જ ત જ ર "**
જતાં જરાં વાર કંઈ ન જાણજે,
પવિત્ર વંશસ્થ પુરા પ્રમાણ જે ;
અરે અજાણ્યું મરવાનું આવશે,
તમામ તેનું ધન તે તજાવશે. ૧૧૩

૭૫. **વૈશ્વદેવીછંદ. અ૦ ૧૨. " મ મ ય ય "**
માંમાયેં યજ્ઞેં, કૃષ્ણને યાદ કીધાં,
તેડાવ્યા વિપ્રો, વૈશ્વદેવી પ્રસિદ્ધા ;
મલ્લોને આજ્ઞા, આપિ એવી વળી જે,
જો આવે જગ્ને, કૃષ્ણનો જીવ લીજે. ૧૧૪

૭૬. **ઇંદ્રવંશાછંદ. અ૦ ૧૨. " ત ત જ ર "**
તેં તો જરાં ધીરજથી તપાસરે, થૈ ઇંદ્રવંશા ન થતું ઉદાસરે ;

૧. નળ નામના વાંદરાને પાજ બાંધવાની સૂચના રામ કરેછે.

હેતે કરી અર્જુનને કહે હરી, સંગ્રામ સાધો ધનુ બાણને ધરી. ૧૧૫

૭૭. **તારકછંદ.** અ૦ ૧૩. " **સ ૪ ગ** "

શિશુશીશ ગર્ભાજનનીં રિશ જામે,
નહિ તારક દેવતણા પદ પામે ;
અબળા તણિ ઘાત કરે અતિ કોપે,
પછિ તે નરને ધરશે હરિ તોપે. ૧૧૬

૭૮. **કલહંસછંદ.** અ૦ ૧૩. " **સ જ સ સ ગ** "

સજશેં સગાંથિ શુભ સ્નેહ રહીને,
કલહંસ કંઠ કરિ વાણિ કહીને ;
સુખ સાજ આજ ધરિ લાજ વધારે,
શુભ કાજ તેજ જન સર્વ સુધારે. ૧૧૭

૭૯. **મત્તમયૂર અથવા માયાછંદ.** અ૦ ૧૩. "**મ ત ય સ ગ**"

મેં તેઓં સંગે, વસિ સારૂં સુખ માણ્યું,
માયા જોડીને, જનમ્યાનું ફળ જાણ્યું ;
તે તો સર્વેના, ગુરૂજી સંશય તોડે,
જે છે તે જેવા, સુવસે તે જન જોડે. ૧૧૮

૮૦. **પ્રભાવતીછંદ.** અ૦ ૧૩. "**ત ભ સ જ ગ**"

તું ભાસિ જે, ગુણ ગંણના શિખાંવતી,
સ્નેહિ સદા, મુજ પણ તું પ્રભાવતી ;
તારોજ છું, જન ભગવંતિ ભારતી ;
દેવી રખે, દિલ મુજને વિસારતી. ૧૧૯

૮૧. **કંદુકછંદ.** અ૦ ૧૩. " **ય ૪ લ** "

લતાં તાત તેં બાગવાંને બગાંડીજ ;
રમી કંદુકે રોજ ખામી લગાડીજ,
હવે નાગવલ્લી હશે સારિ તે કેમ,
અરે આપણો બાગ શું સૂધરે એમ. ૧૨૦

૮૨. **વસંતતિલકાછંદ.** અ૦ ૧૪. " **ત ભ જ જ ગ ગ** "

તું ભોજ જોગ ગંણતાં, તુંછ ભૂપ ભાસે ,

વસ્યા વસંતતિલકા, કદિ કીર્તિ ગાશે;
હૈયે પ્રજા હિત કસો, ન વસ્યો સુધારો,
શી કીર્તિ તારિ કથશે, કવિ કોઈ આરો. ૧૨૧

૮૩. **લીલાછંદ. અ૦ ૧૪. " ત ભ ય જ ગ લ "**

તેં ભૂલ તારિ લહિ નિંચે થયો વિનાશ,
જેની કૃપાથી કરિ, પામ્યો લિલા વિલાસ;
તેનો કદાપિ નહિ, કીધોજ તેં તપાસ,
દંભી દિઠોજ દિલ, દીઠો ન દેવદાસ. ૧૨૨

૮૪. **પડધમીછંદ. અ૦ ૧૪. " ન ભ જ ર ગ ગ "**

ન ભજરે', ગગડતાં, પથરને' બંદા,
પ્રગટતાં, પ્રથમથી, પડધમીછંદા;
ધરમના, કરમના, સરસ જ્યાં ધારા,
અમર ત્યાં, અવરમાં, ભ્રમણના ભારા. ૧૨૩

૮૫. **ચામરછંદ. અ૦ ૧૫. " ર જ ર જ ર "**

રોજ રોજ રાખિને' રમોજ રાગ રંગમાં',
ચામરો ચલાવિ ચિત્ત મોહિ મોરચંગમાં;
બાગમાં બિરાજિ સાજિ અંગરાગ અંગમાં,
કેદિ જેમ કોટડી વિષે વસ્યો કુઢંગમાં. ૧૨૪

૮૬. **નિશિપાળછંદ. અ૦ ૧૫. " ભ જ સ ન ર "**

ભોજ સુનિ રિદ્ધિ કદિ કાળ નહિ રાખતો,
ચોકી નિશિપાળતણિ રાખિ સુખ ચાખતો;
જોર નહિ જ્યાં સકળ ચોરતણુ ચાલતું,
દુષ્ટ દિલ સાલ મહિપાળ બળ સાલતું. ૧૨૫

૮૭. **માલિનીછંદ. અ૦ ૧૫. " ન ન મ ય ય "**

નળસુત ગુરૂગાંથા, સાંભળી શોક પામે',
અધિક હિતથિ આણ્યાં, માલિની સંગ મામે;
રજનિ દિવસ રાખ્યાં, પ્રીતથી પંડપાસે,
નળનૃપ નિજનારી, લૈ વને જાય વાસે. ૧૨૬

૮૮. માળા અથવા મૃણિછંદ. અ૦ ૧૫. " ન ૪ સ "

નળ નળ નળ સુખ તજિ વહુ નળની,
મૃણિ ધરિ જપિ પળ વિપળ સકળની ;
ગતિ કરિ અતિ ફરિ ફરિ વન વનમાં,
ગતિ અતિ વિકળ મનન પતિ મનમાં. ૧૨૭

૮૯. સારંગીછંદ. અ૦ ૧૫. " મ ૫ "

મામી મામો મોટો લોટો, મીઠું પાણી માગેછે,
સારંગી લેને શું બેઠાં, ભૂખ્યાં હાડો ભાગેછે ;
રાંધો શીંધો રૂડી રીતે, પ્રીતે પાણી લાવોને,
ભાવે જે સાહેલી ભેગાં, વેગે વેલાં આવોને. ૧૨૮

૯૦. નલિની અથવા ભ્રમરાવળીછંદ. અ૦ ૧૫. " સ ૫ "

શિશુ લે જળ ભાંગ વિલોકિ પ્રભાત સમે,
રસ ભોગિ ભલી ભ્રમરાવળિ કેવી ભમે ;
મન રંજન કંજ પ્રફુલ્લિત કોમળ છે,
જમુના જળથી પણ નિર્મળ તે જળ છે. ૧૨૯

૯૧. હંસછંદ. અ૦ ૧૫. " સ જ જ ભ ર "

સજ કુંભ રાવણ ચંદ્રની રટના સદા,
સ્વર હંસથી પણ શુદ્ધ તો કહીશું તદા ;
બકનાર થૈ બકવા કરી નહિ બોલજે,
તજિ તૂત તું ખરૂં તત્વ તે પણ તોલજે. ૧૩૦

૯૨. ચંચળાછંદ. અ૦ ૧૬. " ર જ ર જ ર લ "

રે જરાં જરાં લખાંય તેટલુંજ તું લખીશ ;
ચંચળા થશેજ ચિત્તવૃત્તિ સદ્ય તું શિખીશ ;
એટલો અભ્યાસ આજથી અધિક આદરીશ,
કેટલાક કાળમાં વિશાળ કામ તું કરીશ. ૧૩૧

૯૩. વિશેષ અથવા નીલછંદ. અ૦ ૧૬. " ભ ૫ ગ "

ભાંભિ ભમે ભગવાન, મુખે ભણતાંજ ભજો,
વાદ વિશેષ વિચારિ, તમે તતકાળ તજો ;

વેદ પુરાણ કુરાન, ભલી વિધિયે ભણવાં,
જો ન ભજે ભગવાન, ભણ્યાં ન ભણ્યાં ગણવાં. ૧૩૨

૯૪. નારાચછંદ. અ૦ ૧૬. "જ ર જ ર જ ગ"

જરા જરા જગાંધિનાથ ભક્તિ ભુક્તિ જાણિને,
નારાચછંદથી કરો નરો વિશુદ્ધ વાણિને;
કર્યાથી આમ કામ કામ એજ કામ આવશે,
મટાડિને મહાકલેશ મારથી મુકાવશે. ૧૩૩

૯૫. રૂપમાળીછંદ. અ૦ ૧૭. "ર સ જ જ ભ ગ લ"
રોજ જે જિભ ગાળથી બકવાં કર્યાં બહુ થાય,
રાણિ જે શુભ રૂપમાળ ચિતે ન ભૂપતિ ચાય;
બોલવો મુખ બોલ તે કરિ તોલવંત વિચાર,
કાઢવો નહિ આકરો અણબુદ્ધિ એક ઉચાર. ૧૩૪

૯૬. શિખરિણીછંદ. અ૦ ૧૭. "ય મ ન સ ભ લ ગ"
યમો'નાં સંભાળી', ગણ અગણિતો' દોષથિ ડરો',
દિસે રસ્તો સેલો, ભવશિખરિણી અંત અઘરો;
ભુલાશો લોભાશો, લગભગ લુટાશો સ્મિમસુધી,
ઉમંગેથી અંગે, સજવિ સતસંગે સદબુદ્ધિ. ૧૩૫

પ્રભુસ્તુતિ.

પિતા માતા તો તું, જરૂર વળિ ત્રાતા જગતનો,
સદા શાતા દાતા, ભગનિ જન ભ્રાતા ભગતનો;
પુરાણે પ્રખ્યાતા, પ્રભુજી કરૂણા કોટિ કરજે,
મહારાજા મારૂં, દલપત કહે દુઃખ હરજે. ૧૩૬
નથી હુંમાં નીતી, નથિ પરમપ્રીતી પ્રભુપદે,
નથી રૂડી રીતી, નથિ અધિક ભીતી ધરિ રૂદે;
તથાપી તું તારૂં, બિરદ મનમાં શુદ્ધ ધરજે,
મહારાજા મારૂં, દલપત કહે દુઃખ હરજે. ૧૩૭

૯૭. મંદાક્રાંતાછંદ. અ૦ ૧૭. "મ ભ ન ત ત ગ ગ"
ગાંમે નાંશી, ગયું પવંનથી, હાંમને' દામ મેલી',

મંદાક્રાંતા, વણિક વનિતા, તેથિ થૈ ત્રાસ ઘેલી ;
બારે બેઠી, બહુજ બકતી, છેક છે માથુ છુટૂં,
ઘેલી કેરૂં, ગરિબ ઘર છે, લેખિ એવું ન લુટ્યૂં. ૧૩૮

૯૮. પૃથ્વીછંદ. અ૦ ૧૭. " જ સ જ સ ય લ ગ "

લગી[1] નર નરો, રહે[2] ઘર ભર્યાં, દિવો રાત્રિમાં,
નહી હરઘડી, વધે ઘરવિષે, પ્રજા પૃથ્વિમાં ;
વિના નર કદિ, સ્ત્રિયો અવનિમાં, વશે જેટલી,
પ્રજા પણ નહીં, વધે નરવિના, જુઓ એટલી. ૧૩૯

૯૯. હરિણીછંદ. અ૦ ૧૭. " ન સ મ ર સ લ ગ "

નં સમરંસ લાગે, ઝેરને સુધારસ જ્યાં હશે,
નયન હરિણીનાં, ભૂંડનાં બરાબર ક્યાં થશે ;
મુરખ જનના ને, જ્ઞાનિના વિચાર ન મેળવો,
કનકરજ સાથે, ધૂળનો ન મેગજ મેળવો. ૧૪૦

૧૦૦. ચર્ચરીછંદ અથવા વિબુધપ્રિયા. અ૦ ૧૮.
" ર સ જ જ ભ ર "

રીસ જેને જિભ રાખશે, જન ભાખશે ન મુખે ભલું,
ચર્ચરી ચિતમાં થશે, વળિ કષ્ટ કારણ કેટલું ;
કલેશથી લવલેશ જો, કદિ ક્રોધ અંતર ઊપજે,
નેણમાં વળિ વેણમાં, પણ શાંતિ સજ્જન તો સજે. ૧૪૧

૧૦૧. ચંદ્રક્રીડાછંદ. અ૦ ૧૮. " ય ૬ "

લતે તાત તું તો ગંગો છેક છે છોકરાંથીજ છોટો,
જુએ ચંદ્રક્રીડા મુછાળો થઈ માનવી આપ મોટો ;
હસે ને ખસે ને ધસે ધાહને શું શશીબિંબ સામો,
તજી અર્થ ઉદ્યોગનો જોગ શું કાળ કાઢે નકામો. ૧૪૨

૧૦૨. ઝૂલણાછંદ. અ૦ ૧૯ " સ જ જ ભ ર સ "

સજ ઉભરે સલુણી સદા, શુભ વાક્ય માંહિ મિઠાશ,
ઝુલતુંજ બાળક ઝૂલણાતણું, હર્ષિ હોય હુલાસ ;
નર નારિ ધારિ વિચારિને, વળિ સારિ સારિ કહેજ,
શુણિ રંકને વળિ રાય તે, દિલ રાજિ રાજિ રહેજ. ૧૪૩.

---

૧ કીકા. ૨ પારણાનું.

૧૦૩. શાર્દૂલવિક્રીડિતછંદ. અ૦ ૧૯. " મ સ જ સ ત ત ગ "

માસી જેં સુત તેં ગણી' ન મુંજની, કાંયા કશી' પીડિતે' ;
તેથી હું સ્તુતિ તારિ આરિ અંજુછું, શાર્દૂલવિક્રીડિતે ;
માતા મોટી સમાન દાન સુખ દે, પાળ્યો ગણી પ્રાણ જે ;
જીવું જ્યાંસુધિ જે ન જાણ્ય જશતો, પાપી પુરો જાણજે. ૧૪૪

ગાયકવાડ મહારાજને આશીર્વાદ.

કલ્યાણી કમળાક્ષિ દેવિ કમળા, કલ્યાણ તે તો કરે ;
ભંડારી ભવદેવનો ભવનમાં, ભંડાર ભારે ભરે ;
સિદ્ધી બુદ્ધિ સમૃદ્ધિ વૃદ્ધિ સુખ સૌ, સોંપે સદા શ્યામજી ;
ખંડેરાવ અખંડ ખૂબ ખુશિમાં, રાખે રૂડા રામજી. ૧૪૫
પ્રીતે પ્રૌઢ પ્રતાપ પૂર્ણ પ્રભુતા, પામો પ્રજાના પતી ;
મોટા મત્ત ગજેંદ્ર રત્ન સરિખા, દેવેંદ્ર તે દે અતી ;
ધારી ધૈર્ય ધનુર્ધરાદિ વિધિના, ધી મંત છો ધામજી ;
ખંડેરાવ અખંડ ખૂબ ખુશિમાં, રાખે રૂડા રામજી. ૧૪૬
વિદ્યા વાદ વિનોદ વાણિ વિમળા, જિહ્વાગ્ર વાસો વસે ;
આપે ઇષ્ટ અભીષ્ટ કષ્ટ હરિને, સંપુષ્ટિ તુષ્ટી થશે ;
મંત્રી મિત્ર પવિત્ર પાત્ર મતિના, કલ્પ્યાં કરે કામજી ;
ખંડેરાવ અખંડ ખૂબ ખુશિમાં, રાખે રૂડા રામજી. ૧૪૭

૧૦૪. શંભુછંદ. અ૦ ૧૯. " સ ત ય ભ મ મ ગ "

સતિયે ભૂમી મુંગટે મેલી, કર જોડીને વંદ્યા સ્વામી ;
સતિથી શંભૂ હસિને બોલ્યા, પછિ તે પ્રીતી પૂરી પામી ;
જિવતો કીધો સુતને જ્યારે, શુભ માથું હાથીનું મેલી ;
ઉરમાં આનંદ અતી આવ્યો, શિવ ખોળે જે ખાંતે ખેલી.૧૪૮

૧૦૫. ગીતક અથવા મુનિશેખરછંદ. અ૦ ૨૦.

" સ જ જ ભ ર સ લ ગ "

સજિ જેં ભરી' સળગાવ બંદુક, તાકિ તોડ નિશાન તું ;
શુભ એ કળા મુનિશેખરે, શિખવેલિ તેજ સમાન તું ;
કરિ ક્ષત્રિ ધર્મનું કર્મ તે, પરમાર્થ પૂરણ પામશે ;
દળ દુષ્ટને સુખ દીનને દઈ, જે થકી જશ જામશે. ૧૪૯

૧૦૬. સ્ત્રગ્ધરાછંદ. અ૦ ૨૧. " મ ર ભ ન ય ય ય "

મેં' રંભાને જતે' તે', ગંગડિ પંડિ દિઠી,' સ્વર્ગથી' સાત વાંરી';
માટે તે મેલ આળા, મુનિજન સમિપે, સ્ત્રગ્ધરા નારિ સારી;
હાવે ભાવે વિભાવે, ચિત ન મુજ ચળે, છેક વૈરાગ્ય છાંડી;
મેલીને માન ઘેલી, જુગતિ તજિજજા,શું રિભી મૂર્ખ માંડી. ૧૫૦

૧૦૭. મદિરાછંદ. અ૦ ૨૨. " ભ ૭ ગ "

ગા' શિશ શું શશિશો' સુખકાર, સજી સગળા' સુખસાંગરને';
તું મદિરા મદથી ન મચાશ, બચાશ ભજી નટનાગરને;
ઈશ્વરને તજિ અન્ય ભજે જડ, કૂપ તજે ગ્રહિ ગાગરને;
ઔષડ વેષડ વૈદ તણાં તજિ, યાર કરે કિમિયાગરને. ૧૫૧

૧૦૮. હંસીછંદ. અ૦ ૨૨. " મ મ ત ન ન ન સ ગ "

માં મોતીને નાના અંગે, ધરમ કરેમ પર રંગઝગ લાગી;
હંસી ત્યાંની બોલી ત્યારે, અઘટિત ગરવ ન કરિશ અભાગી;
જે પોતાને ધર્મી જાણે, પરજન પર અતિ અરૂચિજ આણે;
તેને તે શું ધર્મી ધારો, તન તજિ ખચિત ગમન દુઃખ ખાણે.૧૫૨

૧૦૯. કેકનીશારદાછંદ. અ૦ ૨૩. " ર ૭ ગ લ "

રે' રરા રે' રરા રાગ લે કે'કિનો, શુદ્ધ સારી' રિતે સાંભળી સાદ;
કેકની શારદા સૌથિ શોભે ભલી, અંતરે એજ તું રાખજે યાદ;
આ સ્વરે એકઠો થૈ મકારે મળો, જેશ તો સર્વને લાગશે સ્વાદ;
જો અકારે મકારે મળી જેશ તો, તુચ્છ તું થૈશ મેલીશ મર્જાદ.૧૫૩

૧૧૦. સર્વગામી અથવા અગ્રછંદ. અ૦ ૨૩. " ત ૭ ગ ગ "

તું તાત તું તાત તું ગંગધારી, ભલું કામને' બાળિને' કામ કીધું;
તું 'સર્વગામી'સદા વિશ્વનું તે, વળી મૂળથી 'અગ્ર' તો માંડી દીધું;
જો શુદ્ધ ભાવે સજી સેવના તો, વડા દેવના વેરિથી વેર લીધું;
તેં સિંધુ મંથ્યા સમે ફીધિ કોઠી,કૃપા પ્રાણિને પાળવા ઝેર પીધું.૧૫૪

૧૧૧. વર્ણવાઘેશ્વરીછંદ. અ૦ ૨૩. " ય ૭ લ ગ "

જતે' તાત તું તાત તું ગા પ્રભુને,
પ્રભુની કૃપાથી ભલું પામશે';

રટો વર્ણ વાઘેશ્વરી નામના જે,
કહો તે તમે આવશે કામ શે ?
મળે મોક્ષનો માર્ગ તો શ્રી પ્રભૂથી,
પ્રભુથી પુરો પ્રેમ જો જામશે ;
તજી અન્યનો આશરો આ સમામાં,
ભજો ભક્તિથી વેદના વામશે. ૧૫૫

૧૧૨. **ઇંદ્રવિજય અથવા મત્તગયંદછંદ. અ૦ ૨૩. "ભ ૭ ગ ગ'**

ગાં શિશુ સાંસ સુસાંસ ગણી ' ગણિ,
ત્રાંસ નિવારણ તો ' પ્રભુ તે ' છે ;
' ઇંદ્રવિજે ' પણ એથી થયો વળી,
' મત્તગયંદ ' મુકાવણ જે છે ;
વિશ્વનું કારણ દુઃખ વિદારણ,
તારણ તેજ ઉગારણ એ છે ;
દીનદયાળ પ્રજાપ્રતિ પાળક,
દેવ તને સઘળાં સુખ દે છે. ૧૫૬

ઈશ્વર વિષે.

કોઈક દેશતણા કવિયો નિજ, ભુપતિને ભગવાન ભણેછે,
કોઈક દેશ તણા કવિયો, ગુરૂનેજ પ્રભુ અવતાર ગણેછે ;
સૂર્ય સમુદ્ર હુતાશનના, મહિમાનિ ભિંતો ચિતમાંહિ ચણેછે ;
કોણ નકી દલપત્ત કહે દિલ, દૃષ્ટિથકી પ્રભુ દૂર રહેછે. ૧૫૭
તોપણ તેં કશુંએ ન કહ્યું કદિ, થાવર વસ્તુ તણો કરિ થાપ્યો ;
તોપણ તેં કશુંએ ન કહ્યું કદિ, ક્રોધ ધરી લઈ કર્વત કાપ્યો ;
તોપણ તેં કશુંએ ન કહ્યું, જપમાળ ધરી કર જીભથી જાપ્યો ;
કોઈ પ્રકાર કહે દલપત્ત, ન ઉત્તર ઈશ્વર તેં કદિ આપ્યો. ૧૫૮
કેક વશ્યા વનવાસ ઉદાસથિ, મંદિર માલતણી તજી માયા ;
કેક તને મળવા હળવા તુજ, ધ્યાન ધરી બહુ તીરથ ધાયા ;
કેક મુઆ ઉપવાસ કરી કરિ, કેક પ્રજાળિ મુઆ નિજ કાયા ;
તોપણ તેં દલપત્ત કહે નહિ, ઉત્તર એક દીધો જગરાયા. ૧૫૯.

હારિ રહ્યા મનમાંહિ મુનીશ્વર, વિશ્વપતી તણિ વાત વિચારી ;
તર્ક કરી કરિ તત્વ જડ્યું નહિ, દૃષ્ટિ ઘણી દિલ હંડિ ઉતારી ;
માન તજી અનુમાન કરી લખ્યું, કે મન વાણિ ન પોંચિ અમારી ;
કેમ શકે કહી કોઈ કવીશ્વર, ઈશ્વરની ગતિ વિશ્વથી ન્યારી. ૧૬૦
ભક્તિ કરી ભલિ ભાત મુઆ પણ, માનવિ પાસ વિમાન ન આવ્યું ;
પત્ર ન મોકલ્યું અત્ર લગી વળિ, કોઈનિ સાથ ન કેણુ કહાવ્યું ;
હોત રહ્યો જન કોઇ સજીવન, તોપણ માનત તેનું બતાવ્યું ;
કાંઇ ઉપાય ન તેથિ કરે જન, જે જનના મનમાં જયમ ભાવ્યું. ૧૬૧

૧૧૩. મલ્લિકાછંદ. અ૦ ૨૩. "જ ૭ લ ગ"

જાંનેજિ જાંનેજિ જોયાં ગણતાં, જગ એકજ જાંતિનું જડશે ;
જુઓ બહુ ફૂલ જુદાંજ જુદાં, મલિકા નહિ જૂહિ ચિતે ચડશે ;
નથી પ્રભુ એ પણ નામ અપાર, અપાર પ્રભુ નજરે પડશે ;
સદા સમજૂ જનતો સમજે, પણ મૂરખ માટ ઘણા ઘડશે. ૧૬૨

૧૧૪. કિરીટછંદ. અ૦ ૨૪. "ભ ૮"

ભંભભ ભંભભ ભંભ બજે ડક,
એ શુણિ આવિ માચ્યાં જન આંગણ ;
પીછ તણા કરિ કેક કિરીટ,
ધર્યાં શિર જામનિમાં કરિ જાગણ ;
એજ અભાગિ અજાણનિ આગળ,
આવિ મળી વળિ નારિ અભાગણ ;
એમ કરી ખુબ ખેલ કરે જન,
ફેલિ ફિતૂરિ તને ફટ ફાગણ. ૧૬૩

૧૧૫. દેવછંદ. અ૦ ૨૪. "ય ૮"

લગારે રરાંરે રરાં રાગ છાંડી,
કહી તર્કમાંથી જતો રેશ જાંણી ;
તજી દેવવાણી જશે શબ્દ તે,
યાવનીમાં અને કાળનો અર્થ આણી ;
રમા શબ્દમાંથી જતો રેશતો તે,

અમા એટલે એ અલક્ષ્મી પ્રમાણી ;
રૂડા રામના નામમાં તેં રહ્યાથી,
લિધી એટલી શક્તિ તો અઘ તાણી. ૧૬૪

૧૧૬. **વૈકુંઠધામાછંદ. અ૦ ૨૪. "ર ૮"**

ગાંળ તો તાંતિ તે તાંત તેં ગાંઠ છે,
રે' કહ્યો અંન્ય ઉપાંસિ શા કારણે ;
દેવ વૈકુંઠધામા વિના વિશ્વમાં,
ધ્યાન ધારૂ ન ધારી ખરી ધારણે ;
અંતરે આંટિ એ તો પડી આદિથી,
પાંચમે વર્ષ પોક્યો હતો પારણે ;
છેક તે ટેક છોડ્યોજ છૂટે નહિ,
બોલતાં બોલ બીજી રિતે બારણે. ૧૬૫

૧૧૭. **દુમિલાછંદ. અ૦ ૨૪. "સ ૮"**

શશિ શું શશિ શું શશકાંતણિ સંગત,
'અંગ ઉમંગ સજી સજવી' ;
તુજને જન તે દુમિલાપ થકી,
કહિ નામ શશાંક પિડે પજવી ;
તજિ તે છબી તુર્ત હવે હરખાઈ ;
ભલી છબી કોઇ બીજી ભજવી ;
જગમાં હલકાઈ કહે સઊસજ્જન,
તે તણિ સંગત તો તજવી. ૧૬૬

૧૧૮. **સુખદા, વિષ્ણુ, અથવા સુરેશ્વરછંદ. અ૦ ૨૪. "જ ૭ ય"**

જગેંજિ જગેંજિ જયે' કરી જ્યોંત,
જુઓ જયવંત જને' કરિ જેવી,
સદા 'સુખદા' અપવર્ગ વિષે પણ,
આગળ એજ થશે વળિ એવી ;
વડી પ્રિય, 'વિષ્ણુ' 'સુરેશ્વરને' વળિ,
તે પરમેશ્વરને પ્રિય તેવી ;

અગાઉ અતી અવિનાશિ થશે,
ઉપમા પછિ અન્ય કહે કવિ કેવી. ૧૬૭

૧૧૯. કળાકુશળ, અથવા લવિંગલતાછંદ. અ૦ ૨૫. "જ ૮ લ"

જણેંજિ જણેંજિ જણેં લઈને જશ,
પુંણ્ય વધે વળિ પાપ નિવારણ;
અનેક 'કળાકુશળે' કરિને કરિ,
કીર્તિ 'લવિંગલતા' ભવતારણ;
વડા વિદવાન કરે મુખવાસ,
કૃપા નિધિની રિઝનું પણ કારણ;
વધે સુખદાયક વાયક શુદ્ધ,
સભાસદ મધ્ય સભા શણગારણ. ૧૬૮

૧૨૦. અરવિંદમુખીછંદ. અ૦ ૨૫. "સ ૮ લ"

શશલે[1]જિજ જૈ[2] જુજ જુક્તિ સજ્યાંથિ,
મહાંમદમંત્ત મુઓં ગજરાંજ;
મનમાં ગણજે અરવિંદ મુખી,
બળ બુદ્ધિ થકી અધિકું નહિ આજ;
બળવંત બહુ ગજરાજ બનેલ;
કરે નરને વશ થૈ નિત કાજ;
મગરો પણ માનવિથીજ મરાય,
જુઓ વળિ જેથિ ન મોટું જહાજ. ૧૬૯

૧૨૧. કિશોરછંદ. અ૦ ૨૬. "સ ૮ લ લ"

[3]મળજેંજિ જણેંજિ જણેં લવલેંશ,
કુછંદ કળાં ગુણ ગાય ન ગાયક;
વયવૃદ્ધ કિશોરતણે વદને,
વસુજેંજિ સુછંદ કળા સુખદાયક;
જગમાં જન જેથિ જણાય જરૂર,
લલીતપણે શુભ લક્ષણ લાયક;

૧ સસલાંએએ. ૨ જઈને. [સસલાએ જઈ જરા જુકિત કીધાથી મોટો હાથી મરાયો.] ૩ કુછંદકળા સળીજળો ને જરાએ જરા જતી રહેળો, ઈત્યાદિ.

વળિ દેખિ જનોપર પ્રીત વધારી,
સુખે કરિ થાય સદૈવ સહાયક. ૧૭૦

૧૨૨. મનહરછંદ. અ૦ ૩૧.

અક્ષર જે 'એકત્રીશ, ધારીધારીને' ધરીશ,
સોમાડે ગુરૂ સજીશ, તે' પદે તમામને;
આવે વર્ણ આઠ આઠ, પઢતાં પવિત્ર પાઠ,
ઠરાવી વીશ્રામ ઠાઠ, ઠીક ગણી ઠામને;
ગુરૂ લઘુ ગણિતથી, નીયમ કશાનો નથી,
શીખીને સજે સુખથી, હૈયે રાખી હામને;
સારો છંદ સુખધામ, નકી મનહર નામ,
રચી દલપત્તરામ, રટે રામનામને. ૧૭૧

નાળિએર વિષે.

નિહાળીને નાળિએરી-કેરૂ ફળ નાળિએર,
મનુષના મુખસમ શોભે શોભા સારિતે;
કહે દલપત્ત કહું કલ્પના કરી કોઈ,
કવિયે કવિતા ત્યાં વિચારીને ઉચ્ચારિતે,
કોઈ કાળે કરતારે ભુવનને ભરતારે;
ધરા ઉપરે પ્રજા વધારવાને ધારિતે;
હું જાણુછું નારિયો નઠારિયોથી હારીને,
વિચારીને સ્રષ્ટાએ સૃષ્ટિ વૃક્ષથી વિસ્તારિતે. ૧૭૨
કરીને મજુરી પુરી પુરૂષે કમાણી આણી,
હાલી ઠકરાણી થૈ નિશ્ચિંત ખાય નારિ તે.
કહે દલપતરામ દામ તે તમામ લેતાં,
કદાપિ ન કહે કહે કશી વાતે ઉપકારિ તે;
જરૂર ખીજી તો કશી જેવાથી જણાતી નથી,
વંશવૃદ્ધિ માટે પરણીને કરે પ્યારિ તે;
હું જાણુછું નારિયો નઠારિયોથી હારીને,
વિચારીને સ્રષ્ટાએ સૃષ્ટિ વૃક્ષથી વિસ્તારિ તે. ૧૭૩
સમજે ન પોતે અણસમજુ પતિને કહે,

ધુંધવતી બોલે બોલ ધમકી ધિક્કારિતે ;
કંથને અત્યંત નિત્ય કાયર કાયર કરે,
ક્લેશનું વિશેષ મૂળ કષ્ટ પુષ્ટકારિ તે ;
જાણી અવગુણખાણી કહું શું વખાણી ખૂબ,
ઝપટ કપટથી લપટ દિલદારિ તે ;
હું જાણુંછું નારિયો નઠારિયોથી હારિને,
વિચારીને સ્રષ્ટાએ સૃષ્ટિ વૃક્ષથી વિસ્તારિતે. ૧૭૪
કરીને કંકાસ દિલ કંથનું ઉદાસ કરે,
ખુશામદ કીધે ખુશી ન રહે નઠારિ તે;
કેકે તેથી ત્રાસી નાશી કીધો જઇ કાશી વાસ,
કેકે જોગાભ્યાસી વનવાસી થૈ વિસારિ તે ;
એજ પાપે પીધું હશે અગસ્તે સમસ્ત પોતે,
અસ્ત થવા હળાહળ વિષવાળું વારિ તે ;
હું જાણુંછું નારિયો નઠારિયોથી હારિને,
વિચારીને સ્રષ્ટાએ સૃષ્ટિ વૃક્ષથી વિસ્તારિ તે. ૧૭૫

૧૨૩. ઘનાક્ષરીછંદ. અ૦ ૩૨.

ચરણ ચરણમધ્ય વરણ બત્રીશ વસે,
વિશ્રામ વિશ્રામ ઠામ અક્ષર જ્યાં આઠ આઠ ;
ઘણો તો આનંદકંદ છંદ તે ઘનાક્ષરી છે,
એમ છંદ શૃંગારપિંગળમાં લખેલ પાઠ ;
અંતે ગુરૂ લઘુ આણ કાંતો જોડ લઘુ જાણ,
વિશ્વપતિને વખાણ ઠરાવીને ઠીકઠાઠ ;
ચારે ચરણોમાં વર્ણ એકસો અઠાવીસ છે,
અર્દ્ધછંદમાં તો ચાર ઉપર શોભીત સાઠ. ૧૭૬

પારકી પ્રીત વિષે.

પ્યારા પિયુજી પરાઇ પ્રીતની પ્રતીત તજો,
વિસરતાં વિસરતાં વિસારી વિસરી જાય ;
ફુલેલાં દેખીને ફૂલ ફોગટ ફુલાવું નહીં,

ફુલની આકૃઈ તો ફરે દિવસે કરી જાય ;
પીતળનો પ્રીતનો પતંગનો પોથીનો રંગ,
નવો નવો નવદિન સુધી હૈયું હરી જાય ;
આહિને ચઢાવિયે તો ચારગણો ચઢયો જાય ;
ઉતરવા દૈયે તો ઉતરતાં ઉતરી જાય. ૧૭૭

અર્દ્ધસમપદછંદ.

૧૨૪. **વૈતાળીયછંદ. અ૦ ૧૦-૧૧.**

" સ સ જ ગ " " સ ભ ર લ ગ "

શશિ જે ગુણસુર્ય માળથી, સંભરે બાંગિવળે વિશાળથી ;
તુજમાં કદિ તે ગુણો રહ્યા, નથિ વૈતાળિય કાવ્યમાં કહ્યા. ૧૭૮
રચના રચનારરે ધણી, કરુણાળુ કરૂણા કરો ઘણી ;
પ્રભુતા પ્રભુતારિ તું ધરી, મજરો લૈ મજરોગ લે હરી. ૧૭૯
(વૈતાળીયના ઘણા ભેદ છે પણ આ ઠેકાણે લખ્યા નથી.)

પુષ્પિતાગ્રા. અ૦ ૧૨-૧૩. " ન ન ર ય ૦ " " ન જ જ ર ગ "

નં નર યવંન જાંણુ જૂંદિ જાંતે ;
નિંજ જર ગાંઠ વિષેં ન જૂંદિ નાંતે ;
કિધઅરપણુ પુષ્પ પુષ્પિતાગ્રા,
સકળ સજાતિ સજાતિ વહ્નિ સાગ્રા. ૧૮૦
નથિ નથિ વૃત પાર પિંગળોમાં,
પણ ભલિ વીધ પ્રસિદ્ધ પુસ્તકોમાં ;
નિરખિ નિરખિને પ્રમાણ આપ્યાં,
છુટકજ છંદ સ્વરૂપ છેક છાપ્યાં. ૧૮૧

પ્રકરણ ૪ થુ.

સંખ્યા પ્રસ્તારાદિક.

હરિગીતછંદ.

સંખ્યા અને પ્રસ્તાર શુચિ વળિ, નષ્ટ ને ઉદ્દિષ્ટ છે,
મેરૂ પતાકા મર્કટી એ, આઠ ભેદ અભિષ્ટ છે ;

માત્રાતણા ને વરણના, જૂદા જૂદા તે જાણવા,
સઘળા મળીને સોળ ભેદ, વિવેક રાખિ વખાણવા. ૧

સંખ્યાલક્ષણ.

આટલી માત્રાની કહો કવિ, છંદ જાતી જેટલી,
આટલા અક્ષરની કહો વળિ, છંદ જાતી કેટલી ;
જો એમ પૂછે પ્રશ્ન તો, કહિયે ઉત્તર ગણતી કરી,
સમજજો તેનું નામ સંખ્યા, ધીરનર ધીરજ ધરી. ૨

માત્રાસંખ્યા.

દોહરા.

આંક એક પછિ બે લખી, પછિ મેળવ ધુરે[1] અંક ;
ત્રણ લખિને તે પ્રથમનો, ગણિ લખ પાંચ નિશંક. ૩
એ સંખ્યાથી સમજવું, એક કળાનો એક ;
બેના બે છંદો બને, વળિપણ એજ વિવેક. ૪

માત્રાસંખ્યાનું ઉદાહરણ.

કેટલી માત્રાના.	૧	૨	૩	૪	૫	૬	૭	૮	૯	૧૦
કેટલી જાતિના છંદો બને.	૧	૨	૩	૫	૮	૧૩	૨૧	૩૪	૫૫	૮૯

પ્રસ્તારનું કારણ.

દોહરા.

તે સઘળા છંદો તણા, કરિ જોવા આકાર ;
ઈચ્છા જો ઉર ઉપજે, પછિ કરિયે પ્રસ્તાર. ૫

માત્રા પ્રસ્તાર.

જો તું ઈચ્છે જેટલી, માત્રાનો પ્રસ્તાર ;
ગુરૂ લખિને ગણતાં વધે, તો લઘુ આગળ ધાર ; ૬
પ્રથમ ગુરૂ નીચે લઘુ, પછિ લખ ઉપર પ્રમાણ ;
જો માત્રા ગણતાં ઘટે, લઘુગુરૂ આગળ આણ. ૭
એજ રિતે લખતાં જવું, આવે જ્યાંસુધિ અંત ;

૧. પહેલો આંકડો.

લખતાં આવે સર્વ લઘુ, લખિયે ત્યાં પર્યંત. ૮

માત્રાપ્રસ્તારના ઉદાહરણ.

કેટલી માત્રાનો	૧	૨	૩	૪	૫
પ્રસ્તાર.	।	ऽ	।ऽ	ऽऽ	।ऽऽ
		।।	ऽ।	।।ऽ	ऽ।ऽ
			।।।	।ऽ।	।।।ऽ
				ऽ।।	ऽऽ।
				।।।।	।।ऽ।
					।ऽ।।
					ऽ।।।
					।।।।।

શુચિલક્ષણ.

રૂપ એ વિષે કેટલાં, આદિલઘુના હોય ;
અંત લઘૂ, ગુરૂ આદિનાં, ગુરૂ છેવટનાં જોય. ૯
અને લઘૂ આદ્યંતનાં, લઘુ આગળ ગુરૂ અંત ;
ગુરૂ આગળ લઘુ અંતનાં, દિસે ગુરૂ આદ્યંત. ૧૦
સંખ્યાક્ષરથી સર્વ તો, તેનો થાય તપાસ ;
શુચિ તેને તો સમજવી, વધે અચળ વિશ્વાસ. ૧૧

માત્રાપ્રસ્તાર શુચિ.

હરિગીતછંદ.

સંખ્યાંત અંક સમીપ અંક, સમાન જાણો જેટલાં ;
લઘુ આદિનાં રૂપ એટલાં, લઘુ અંતનાં પણ એટલાં ;
અંત્યાંકથી દ્વિતિયાંકસમ, ગુરૂ આદિનાં, ગુરૂ અંતનાં ;
વળિ જરૂર જાણો એટલાં, એમાં લઘુ આદ્યંતના. ૧૨
અંત્યાંકથી તૃતિયાંક-સમ, લઘુ અંતને ગુરૂ આદિનાં ;
તેનીજ તુલ્ય તમામ છે, ગુરૂ અંતને લઘ્વાદિનાં ;
પણ ચતુર્થાંક પ્રમાણ છે, આદ્યંત ગુરૂનાં વૃત્ત તો ;
શુચિ માત્રિકા પ્રસ્તારની, દિશિ દાખવે દલપત્ત તો. ૧૩

પાંચમાત્રાના પ્રસ્તારની શુચિનું ઉદાહરણ.

રૂપનો આકાર.	એવાં કેટલાં રૂપ.
લઘુ આદિનાં.	૫
લઘુ અંતનાં.	૫
ગુરૂ આદિનાં.	૩
ગુરૂ અંતનાં.	૩
આદિ અંતલઘુનાં.	૩
લઘુ આદિ અને ગુરૂ અંતનાં.	૨
ગુરૂ આદિ અને લઘુ અંતનાં.	૨
આદિઅંત ગુરૂનું.	૧

નષ્ટનું લક્ષણ. દોહરો.

એ પ્રસ્તારે અમુકમું, કહિયે કેવું રૂપ.
દે ઉત્તર એ પ્રશ્નનો, નષ્ટ ક્રિયા કવિ ભૂપ. ૧૪

માત્રા નષ્ટવિધિ.

હરિગીતછંદ.

કર નષ્ટ માત્રા જેટલીનું, લઘુ બધા લખિ તેટલા ;
સંખ્યાંક તે ઉપર લખી, છેવટ ઉપર છે જેટલા ;
પ્રશ્નાંક બાદ કર્યા પછી, જે અંકબાદ બની શકે ;
તેની તળેનો લઘુ તથા, પરલઘુ મળી ગુરૂ થઈ ટકે. ૧૫
તે અંક બાદ કર્યા પછી, જે અંક બાદ બીજો થશે ;
ત્યાં પણ કહ્યા પરમાણ ગુરૂ કર, જ્યાં સુધી ઘટતા જશે ;
એ રીત માત્રા નષ્ટની, જિવમાં કવીજન જાણજો ;
કરિ દેખિ તેનો દાખલો, ઉરમાં અચળ મતિ આણજો. ૧૬

પાંચમાત્રાના ચોથા રૂપના નષ્ટનું.

ઉદાહરણ.

૧ ૨ ૩ ૫ ૮
। । । । ।
ऽ ऽ

૮ માંથી પ્રશ્નનો અંક એટલે ૪ બાદ કરતાં બાકી ૪ રહે તે ૪ માંથી ૩ બાદ થઈ શકેછે માટે ૩ ની તળેનો તથા તે પછીનો

લઘુ મળીને ગુરૂ કરવો, અને ૩ બાદ થયા પછી ૧ રહે તેમાંથી ૧ બાદ થઈ શકેછે, માટે ૧ ની તળેનો અને તે પછીનો લઘુ મેળવીને ગુરૂ કરવો. એવું ચોથું રૂપ છે.

ઉદ્દિષ્ટનું લક્ષણ.

દોહરો.

એક રૂપ લખિ આપને, કહે કિયું આ રૂપ;
દેખિ ક્રિયા ઉદ્દિષ્ટની, ભાખેછે કવિભૂપ. ૧૭

માત્રાઉદ્દિષ્ટવિધિ.

હરિગીતછંદ.

લઘુઉપર ગુરૂઉપર તળે, સંખ્યાંક લખિ મતિ ગાઢિયે;
ગુરૂ ઉપરના સગળા ગણી, અંત્યાંકમાંથી કાઢિયે;
જે અંક ત્યાં બાકી જુઓ, તે રૂપ જાણો તેટલું;
લવલેશ કાંઈ વિશેષ નથિ, આ વિધિ સમજો એટલું. ૧૮

પાંચમાત્રાના બીજા રૂપના ઉદ્દિષ્ટનું.

ઉદાહરણ.

૧ ૩ ૫
ઽ । ઽ
૨ ૮

અંત્યાંક ૮ છે તેમાંથી ગુરૂ ઉપરના ૧-૫ એટલે ૬ બાદ કરતાં બાકી ૨ રહ્યા; માટે બીજું રૂપ જાણવું.

મેરૂ લખવાનું કારણ.

દોહરા.

પૂછે એ પ્રસ્તારમાં, સર્વ લઘુની સાખ;
એક એક વધતે ગુરૂ, ભેદ કેટલા ભાખ. ૧૯
મેરૂ યંત્ર તો માંડિયે, પડે તુરત પીછાણ;
સાન કરિ સમજાવતાં, સમજે ચતુર સુજાણ. ૨૦

માત્રામેરૂ વિધિ.

હરિગીતછંદ.

સૌ ઉપર કોઠો એક પછિ, બે બે પછી ત્રણ ત્રણ કરો;

તેમજ કળાઓ જેટલીનો, પંક્તિ તેટલીનો ખરો ;
ભરિ ઉપર કોઠે એક પછિ છે, પંક્તિમાં છેલાં ઘરો ;
એ સર્વમાં પણ એકડા, ભલિ ભાત સમજીને ભરો. ૨૧
દર આદિ કોષ્ટકમાં બિજી, પંક્તિ થકી લખજો તમે ;
લખિ એક, પછિ બે, એક, ત્રણ, વળિ એક, ચાર અનુક્રમે ;
પછિ મધ્ય ઘર ભરવાં રહ્યાં, વિગતી કહુંછું તે વિષે ;
તે ઘર ઉપરના ઘરતણો, વળિ તે ઉપર જમણી દિશે. ૨૨
લગતુંજ ઘર જે હોય તેનો, અંક મેળવિ માંડિયે ;
કહું રીત માત્રા મેરૂની, ભરતાં નજર નહિ છાંડિયે ;
લખવાતણા ઘર ઉપર લગતાં, હોય જો ઘર બે કદા ;
તો ડાબિ દિશનું ઘર ગણો, તે ઉપરનું જમણું સદા. ૨૩
ભરિ એમ આખો યંત્ર, છેલી પંક્તિ છેલા ઘરતળે ;
ધરિ શૂન્ય તેથી સમજવું, રૂપ ગુરૂવિના એટલાં મળે ;
શુન્યથી પ્રથમ લખિ એક, બે, ત્રણ, એમ ઘર છે જેટલાં ;
તેટલા ગુરૂનાં રૂપ છે, ઘર અંક બોલે તેટલાં. ૨૪

દોહરો.

પ્રતિ પંક્તીથી ડાબિ દિશ, લખ માત્રાના આંક ;
પંક્તિ માંહિના મેળવી, લખ જમણા સંખ્યાંક. ૨૫

છ માત્રાનો મેરૂયંત્ર.

		૧	૧	૧		
		૨	૧	૧	૨	
		૩	૨	૧	૩	
	૪	૧	૩	૧	૫	
	૫	૩	૪	૧	૮	
૬	૧	૬	૫	૧	૧૩	
	૩	૨	૧	૦		
	ગુ.	ગુ.	ગુ.	ગુ.		

પતાકાનું કારણ.

રૂપ કહ્યાં મેરૂવિષે, વધઘટ ગુરૂનાં જેહ ;
કિયાં કિયાં તે સમજવા, સજે પતાકા એહ. ૨૬

માત્રાપતાકાવિધિ.

હરિગીતછંદ.

જેટલી માત્રાની પતાકા, કરવિ ઈચ્છે અંતરે ;
ઉભિ લીટિ ઘર લખિ તેટલાં, સંખ્યાંક, નીચેથી ભરે ;
શિર ઉપરના ઘરથી પછી, ઘર એક એક અવાંતરે ;
મેરુની છેલી પંક્તીનાં, અક્ષર પ્રમાણે ઘર કરે. ૨૭
ગુરૂ શુન્યની ગુરૂ એકની, અનુક્રમે પંક્તી જાણિને ;
શિર અંકમાંથી બાદ, નીચેના કરી ઉર આણીને ;
ગુરૂ એકની પંક્તી લખે, ત્યાં હોય તે ન લખે ફરી ;
તે પંક્તિના આંકોથિ, ગતવળિ આંક નીચેના કરી. ૨૮
ગુરૂ બેનિ પંક્તી ગોઠવે, પછી ત્રણ ગુરૂની તે થકી ;
પૂરો પતાકાયંત્ર એ, રીતેજ નિપજેછે નકી ;
જે અંક એકે પંક્તિમધ્યે, એકવાર લખાય તો ;
ફરિ અન્ય પંક્તિમાં પછી, લેવો નહીં લેવાય તો. ૨૯

છ માત્રાની પતાકા.

૦ ગુરનાં રૂપ.	૧૩					
	૮					
૧ ગુરનાં રૂપ.	૫	૮	૧૦	૧૧	૧૨	
	૩					
૨ ગુરનાં રૂપ.	૨	૩	૪	૬	૭	૯
૩ ગુરનાં રૂપ.	૧					

આમાંથી	બાદ કરી	લખ્યાછે.	
૧૩	૮	૫	૧ ગુરૂની પંક્તિમાં.
૧૩	૫	૮	
૧૩	૩	૧૦	
૧૩	૨	૧૧	
૧૩	૧	૧૨	
૫	૩	૨	૨ ગુરૂની પંક્તિમાં.
૫	૨	૩	
૫	૧	૪	
૮	૨	૬	
૮	૧	૭	
૧૦	૧	૯	

મર્કટીનું કારણ.

મનહરછંદ.

મર્કટી મંડાવવાનું કારણ કહુંછું હવે,
જેથકી જણાયછે જરૂર ભેદ જેટલા ;
આટલી કળાનાં કહો કેટલાંક રૂપ થાય,
તે તમામ રૂપના કહો વરણ કેટલા ;
તેમાં ગુરૂ કેટલા ને કેટલા લઘુ લખાય,
કેટલી કળાઓ મળી અક્ષર તે એટલા ;
પુછે એમ પ્રશ્ન કોઇ પાસે આવી પંડિત તો,
મર્કટી મધ્યેથી ભેદ તુર્ત જડે તેટલા.

માત્રા મર્કટીવિધિ.

છ કોઠાની ઉભી પાંત લખીને તે પાંત પ્રતે,
આડી પાંતો જેટલી માત્રાની મર્કટી કરો ;
પેલી પાંતે એક આદિ અંક માત્રિકાના માંડી,
બીજીમાં રૂપ સંખ્યાંક ધારી ધારીને ધરો ;

પ્રથમની પાંતના તે બીજી પાંત ગુણ્યા ગણી,
ત્રીજીમાં તમામ આંક ભલી ભાતથી ભરો ;
છઠીમાં લખીને એક બમણો તેને બનાવી,
ત્રીજીના બીજા કોઠાથી બાદ કરવો ખરો. ૩૧
બાકી રહે તે તો પછી છઠીના બીજામાં મુકી,
તેને વળી બમણો વિચારીને બનાવિયે ;
ત્રીજીના ત્રીજા કોઠાથી તેને વળી બાદ કરી,
છઠીના ત્રીજા કોઠામાં ઠીક ગોઠવાવિયે ;
એમ છઠી ભરી છેક પાંચમીમાં પેલું શુન્ય,
લખીને છઠીના આંક મૂળથી મંડાવિયે ;
છઠીનો ને પાંચમીનો પછી શિરવાળો ગણી,
ચોથી પાંત ચતુરપણે રૂડી રચાવિયે. ૩૨

હરિગીતછંદ.

છે પંક્તિ પેહેલી માત્રિકાની, બીજિ વૃતની જાણવી ;
તે સર્વ વૃતની માત્રિકાની, ત્રીજિ ઉરમાં આણવી ;
વળિ એમ ચોથી અક્ષરોની, પાંચમી ગુરૂની ગણો,
છે છઠ્ઠિ લઘુની પંક્તિ તો, ભલિભાત એ રીતે ભણો. ૩૩

માત્રા મર્કટીનું ઉદાહરણ.

કેટલીક માત્રાના.	૧	૨	૩	૪	૫	૬	૭
કેટલી જાતના છંદ.	૧	૨	૩	૫	૮	૧૩	૨૧
તેબધા છંદોની કેટલી માત્રાઓ.	૧	૪	૯	૨૦	૪૦	૭૮	૧૪૭
બધા થઈ કેટલા અક્ષરો.	૧	૩	૭	૧૫	૩૦	૫૮	૧૦૯
તેમાં કેટલા ગુરૂ.	૦	૧	૨	૫	૧૦	૨૦	૩૮
કેટલા લઘુ.	૧	૨	૫	૧૦	૨૦	૩૮	૭૧

દોહરા.

તે તો મેં માત્રા તણા, કહિયા આઠ પ્રકાર ;
વળી વદું છું વરણના, ભલે ભણો ભણનાર. ૪૪

વરણસંખ્યા વિધિ.

વરણ એકનાં રૂપ બે, બેનાં ચઉકે ચાર ;
તેમજ ત્રણનાં આઠ છે, બમણા એમ અપાર. ૩૫

વરણસંખ્યાનું ઉદાહરણ.

કેટલા વરણના.	૧	૨	૩	૪	૫	૬
કેટલી જાતના છંદો.	૨	૪	૮	૧૬	૩૨	૬૪

વરણપ્રસ્તાર વિધિ.

સર્વ ગુરૂ લખિ પ્રથમના, ગુરૂ નીચે લઘુતાણ ;
પછિ લખ ઉપલી પંક્તિસમ, ઘટતા ગુરૂ લખિ જાણ. ૩૬

વરણ પ્રસ્તારનું ઉદાહરણ.

કેટલા અક્ષરનો.	૧	૨	૩
પ્રસ્તાર.	ऽ	ऽऽ	ऽऽऽ
	।	।ऽ	।ऽऽ
		ऽ।	ऽ।ऽ
		।।	।।ऽ
			ऽऽ।
			।ऽ।
			ऽ।।
			।।।

વરણપ્રસ્તાર શુચિ.

અંતઅંક સંખ્યાંકનો, તેથિ પ્રથમ જે જાણ ;
લઘુ આદિ, લઘુ અંતનાં, પ્રસિદ્ધ રૂપ પ્રમાણ. ૩૭
ગુરૂ આદિ, ગુરૂ અંતનાં, તેપણ તેને તુલ્ય ;

એથી પૂર્વના અંકસમ, લઘુ આદ્યંત ન ભૂલ. ૩૮
લઘુ આદિ–ગુરૂ અંતનાં, ગુરૂ આદિ લઘુ અંત ;
એ પણ છે એ અંકસમ, એમજ ગુરૂ આદ્યંત. ૩૯

ત્રણ અક્ષરના મસ્તારની શુચિનું ઉદાહરણ.

રૂપનો આકાર.	એવાં કેટલાં.
આદિલઘુનાં.	૪
અંતલઘુનાં.	૪
આદિગુરૂનાં.	૪
ગુરૂ અંતનાં.	૪
આદ્યંતલઘુનાં.	૨
લઘુ આદિ અને ગુરૂ અંતનાં.	૨
ગુરૂ આદિ અને લઘુ અંતનાં.	૨
આદ્યંતગુરૂનાં.	૨

વરણનષ્ટ વિધિ.

મનહરછંદ.

પ્રશ્નઅંક એકી હોય તો પ્રથમ ગુરૂ લખ ;
બેકી હોય તો પ્રથમ લઘુ લખી વાળીયે ;
પછી તેનું અર્ધ કર કરી ન શકાય તો તે ;
માંહિ એક મેળવીને અર્ધ ભાગી ભાળિયે ;
બેકી આવ્યે લઘુ બીજો એકી આવ્યે એમ ગુરૂ,
લખી લખી એજ વિધિ નિયમ નિહાળિયે ;
જેટલાનું જાણો કામ કહે દલપતરામ,
તેટલા અક્ષર લખી સંશય તો ટાળિયે.

ત્રણ અક્ષરના પાંચમા રૂપના નષ્ટનું.

ઉદાહરણ.

૫ ૩ ૨
ડ ડ ।

વરણઉદ્દિષ્ટ વિધિ દોહરો.

આદિ વરણશિર એક લખિ, અવર શિરે સંખ્યાંક ;

એક મેળવો મેળવી, લખુ ઉપરના આંક. ૪૧

વરણના ઉદ્દિષ્ટનું ઉદાહરણ.

કેટલામું.	૫	૬	૭
૩૫.	૧૨૪	૧૨૪	૧૨૪
	ડડ।	।ડ।	ડ।।

વરણમેરૂ વિધિ.

હરિગીતછંદ.

શિરઉપર કોઠા બે કરિ, પછી એક એક અધિક કરો,
આદ્યંત કોઠા સર્વ મધ્યે, આંક એક ભલે ભરો ;
બીજા ઉપર બે બે જરૂર, બનેલ કોઠા હોય તે ,
બે મેળવીને માંડિયે, ગણવો પડે ફરી તોય તે. ૪૨

વરણ મેરૂનું ઉદાહરણ.

૧	૧	૧	૨				
૨	૧	૨	૧	૪			
૩	૧	૩	૩	૧	૮		
૪	૧	૪	૬	૪	૧	૧૬	
૫	૧	૫	૧૦	૧૦	૫	૧	૩૨

૫	૪	૩	૨	૧	૦
ગુ	ગુ	ગુ	ગુ	ગુ	ગુ

વરણપતાકા વિધિ.

ઘનાક્ષરીછંદ.

જેટલા વરણની પતાકા કરવા વિચાર,
તેથી એક વધતા કોઠાની ઉભી પાંત કર ;
નીચે લખી એક પછી સગળા સંખ્યાંક લખ,
ઉપરનો એક તજી આડી પાંતો પછી ધર ;
ઉપરનો કોઠો એ તો શુન્યગુરૂનો સમજ,
નીચે એક, બે, ત્રણ ગુરૂની પંક્તિયો ઉચ્ચર ;
નીચેનાજ આંક ઉભી પાંતના અક્ષરો સાથે,

મેળવી મેળવી આડી પાંતો ભલી ભાતભર. ૪૩

દોહરા.

શિર ધર અંક ન મેળવિશ, લખેલ ફરીન લખિશ ;
પણ મેળવજે પાંતના, કશી ન ફિકર કરિશ. ૪૪

ચાર અક્ષરની પતાકા ભરવાની રીત.

મનહરછંદ.

એક ને બે મળી ત્રણ, એક ચાર મળી પાંચ,
એક આઠ મળી નવ વિગતે વિચારજે ;
બે ને ચાર મળી છ છે, બે ને આઠ મળી દશ,
ત્રણ ચાર સાત, ત્રણ આઠના, અગ્યાર જે ;
પાંચ આઠ તેર, અને ચાર આઠ મળી બાર,
છ ને આઠ ચૌદ, સાત આઠ તિથિ ધારજે,
ચાર અક્ષરોની પતાકાનો તે ચોખો વિચાર,
પઢશે પંડિત થવા પુરો ધરે પ્યાર જે. ૪૫

ચાર અક્ષરોની પતાકાનું.

ઉદાહરણ.

૦ ગુરૂનાં રૂપ.	૧૬					
૧ ગુરૂનાં રૂપ.	૮	૧૨	૧૪	૧૫		
૨ ગુરૂનાં રૂપ.	૪	૬	૧૦	૭	૧૧	૧૩
૩ ગુરૂનાં રૂપ.	૨	૩	૫	૯		
૪ ગુરૂનાં રૂપ.	૧					

વરણમર્કટી વિધિ.

હરિગીતછંદ.

લખિ પ્રથમ એકાદિક પછી, સંખ્યાંક બીજીમાં કરો ;
પછિ બીજી પ્રથમ ગુણી કરી, ને ચોથી પંક્તિ ભલે ભરો ;
તે ચોથિના અર્દ્ધાંશ પાંચમિ, છઠ્ઠિ પંક્તિ વિષે ધરો ;
વળિ ચોથિ પાંચમિ મેળવી, ત્રીજી તમામ તણાં ધરો. ૪૬

વરણ મર્કટીનું ઉદાહરણ.

કેટલા અક્ષરના.	૧	૨	૩	૪	૫	૬	૭
કેટલી જાતનાછંદ.	૨	૪	૮	૧૬	૩૨	૬૪	૧૨૮
તે બધાની માત્રા.	૩	૧૨	૩૬	૯૬	૨૪૦	૫૭૬	૧૩૪૪
અક્ષરો.	૨	૮	૨૪	૬૪	૧૬૦	૩૮૪	૮૯૬
ગુરૂ.	૧	૪	૧૨	૩૨	૮૦	૧૯૨	૪૪૮
લઘુ.	૧	૪	૧૨	૩૨	૮૦	૧૯૨	૪૪૮

ભાષાકવિતા વિચાર.

દોહરા.

હ્રસ્વ ઉચ્ચરિયે દીર્ઘનો, દીર્ઘ-હ્રસ્વ ઉચરાય ;
જોડાક્ષર જૂદા પડે, ભાષા કવિતા ન્યાય. ૪૭
વિના અનુક્રમ ગોઠવે, કર્તા કર્મ ક્રિયાય ;
અર્થ અનુક્રમથી કરે, એ અન્વય કહેવાય. ૪૮
જે, તે, જો, તો, ને, વળિ, હો ધાતુનાં રૂપ ;
એ શબ્દો ઉમેરિને, કરે અર્થ કવિભૂપ. ૪૯
ભણે વિભક્તિ છઠ્ઠીયે, તણુ કેરૂં એ ચીધ ;
કીધું બદલે કીધને, દીધ, લીધ, ને પીધ. ૫૦
જુના કવિયોયે જુઓ, એવા શબ્દ લખેલ ;
તેમ ઉચ્ચરિયે તેટલા, નહિ ગણિયે બગડેલ. ૫૧
પણ જો નવા બગાડિયે, તો તે ભારે ભૂલ ;
એકજ કવિયે એક થળ, લખેલ તે તે તુલ્ય. ૫૨
ઉદધી બદલે દધી લખ્યો, તનૂજ બદલે તન ;
દય નહિ લખિયે ઉદયનો, મનુજ તણો નહિ મન. ૫૩

નિયમ જોઈ વ્યાકરણનો, નવો શબ્દ તો થાય ;
અથવા સંસ્કૃત શબ્દ પણ, વિવેકથી વપરાય. ૫૪

અથ કાવ્યદૂષણ.

અમંગળિક.

આંબાનો રક્ષક કહે, બાગ આવશો આજ ;
તો ત્યાં તમને તુરત હું, મરવા દઉ મહારાજ. ૫૫

મરવા દઉ એ અમંગળિક શબ્દ છે.

નિંદાયુકત.

અગર નૃપતિની નિજ નગર, ફરે આણને દાણ ;
દિગમલ સગળા દેશમાં, તારી માને આણ. ૫૬

જીવિ ઘણા જુગ જગતમાં, લે કીર્તિ ગણિ લાખ ;
એ આશિષ આપું તને, લે ખોબો ભરિ રાખ. ૫૭

દેખીતી ભૂલ.

ધુમાડો સિંદુરસમો, કાજળ જેવી ઝાળ ;
ચૂના જેવા કોયલા, રાખ ગુલાબી લાલ. ૫૮

ક્લિષ્ટાર્થ.

જે હું ગતિ જ્યાં જાય ત્યાં, કરશું જ્યારે લોક ;
અથાક ગુણ વિચારતાં, સરસ વધેછે શોક. ૫૯

(જેનો અર્થ કવિ પણ સમજી શકે નહિ, તે ક્લિષ્ટાર્થ.)

ઉપરના દોહરાનો અર્થ.

હે લોકો જ્યાં જાયનાં ઝાડ હોય, ત્યાં જ્યારે હું ગતિ કરશું ત્યારે તેની સુગંધીનો ઘણો ગુણ વિચારતાં મારા મનમાં સારો શોક વધેછે. કદાપિ ચિત્રકાવ્ય, કે બે અર્થવાળી કવિતામાં ક્લિષ્ટાર્થ આવે તે ભૂલ કહેવાય નહિ.

પુનરૂક્ત.

એક શબ્દાર્થ ફરીથી આવે તે પુનરૂક્ત દોષ કહેવાય.

રાજકુંવર સારો સરસ, જુવાન તે જે સોય;
પશુ જનાવર જાણવો, જો ન ભણેલો હોય. ૬૦

"સારો અને સરસ, તે અને સોય, પશુ અને જનાવર" એ બન્ને શબ્દોના એકજ અર્થ છે.

દોષ નહીં પુનરૂક્તનો, ફરે અર્થ આકાર;
સરસ બુદ્ધિ તે મનુષ્યની, જેના સરસ વિચાર. ૬૧

હે હરિ હે હરિ હે હરી, તું સુખનો દાતાર;
ધન્ય ધન્ય તું ધન્ય તું, તું કરૂણા કરનાર. ૬૨

જતિભંગ.

(અરધો શબ્દ પહેલા પદમાં, અને અરધો બીજામાં હોય, તે જતિભંગ કહેવાય.)

કોશળદેશ અધીશ દશ, રથ સુત સીતાનાથ;
હેતે હું પ્રણમુંજ હર, ખીને જોડી હાથ. ૬૩

(એમાં દશરથ સુત, હરખીને એ શબ્દો તૂટેલાછે.)

હીનોપમા.

(ઊતરતી ઉપમા અપાય તે હીનોપમા કહેવાય.)

સંપત્તી સીતા સમી, શત્રૂની હરનાર;
તું રાક્ષસ રાવણ સમો, પરમ પુરૂષ અવતાર. ૬૪

વિરોધોપમા.

કાંતાનું મુખ કમળ સમ, કોમળ અતિ વખણાય;
પેખી પતિ મુખ ચંદ્રને, પરમ પ્રફુલ્લિત થાય. ૬૫

(એમાં સ્ત્રીના મુખને કમળની ઉપમા આપી, અને તેના પતિના મુખને ચંદ્રની ઉપમા આપી, પણ ચંદ્રને જોઈને કમળ પ્રફુલ્લિત થાય નહિ. માટે એ વિરોધોપમા કહેવાય.)

ઈત્યાદિક અવગુણ ઘણા, કવિતાના કહેવાય ;
મેં તો આદિશ માત્ર કંઈ, દેખાડી કવિરાય. ૬૫

કવિતાના ગુણ વિષે.

કહિયે અંતર લાપિકા, યુક્તિ અંદર હોય ;
યુક્તિ ઉપજે બહારથી, બહિર્લાપિકા સોય. ૬૬

અંતર્લાપિકા.

દગલ નૃપતિ તજ રાજ્યમદ, ડાટિ હાલભાટાઈ ;
એકાંતર અક્ષર કવી, એમ કહે ચતુરાઈ. ૬૭
(એમાંથી એક અક્ષરને આંતરે કવિનું નામ નીકળેછે.)

બહિર્લાપિકા.

ચતુર્થાંશનું નામ શું, હાનો ઉલટો જેહ ;
કામનિ કહેછે કંથને, આપો મુજને એહ. ૬૮

ઉત્તર પાન.

એકાનેકોત્તર.

(એક ઉત્તરમાં ઘણા ઉત્તર હોય તે એકાનેકોત્તર.)
કોણ અધિક સ્નેહી સગું, શું ઈચ્છે સૌ આપ ;
ઉત્તમ પ્રાણી કોણ છે, માનવી મોટિ માપ. ૬૯
' માનવી ' એમાં ત્રણે ઉત્તર છે. મા, માન, માનવિ

અંતર્લાપિકા એકાનેકોત્તર મિશ્ર.

મનહરછંદ.

હોય શું હાથીની પીઠે શું ઘડીને સાંઠે ભાગે,
કહો વાર કેટલા ને શોભીતી શી ચીજ છે ;
કેટલા મનુષ્યે મળી વંશનો વિસ્તાર થાય,
વિદ્યાનાં વિશેષ કહો કેણે વાવ્યાં બીજ છે ;
કેણે રાજનગરમાં કીધી ફોજદારી સારી,
સાત પ્રશ્ન સાંભળીને લીટી એ લખીજ છે ;
પેલી હોય સાહીએ ને દુજી તો દોલતરાયે,
ઉત્તર એમાંથી લીધા સાતે સમજીજ છે. ૭૦

ગૂઢોત્તર.

(જેનો ઉત્તર તેમાં હોય પણ સમજી શકાય નહિ તે ગૂઢોત્તર.)

ચોપાઇ.

એકુને શેનું બહુ કામ, બીજા પક્ષતણું શું નામ ;
જો સમજે નહિ ઉત્તર સધ, તો કહું શું કે જા હળવદ. ૭૧

(કહ્યું કે ન સમજે તો કાઠિયાવાડનું ગામ હળવદ છે ત્યાં જા, પણ તેમાંજ ઉત્તર છે કે હળ અને વદ.)

ન્યૂનાર્થ.

(અક્ષર ઘણા, પણ સારાંશ થોડો, તે ન્યૂનાર્થ.)

દોહરા.

નગ દુહિતા પતિ પુત્રના, વાહનધરની નાર ;
રવિ તેના પિતુપર પડયો, પણ નાવ્યો ભરતાર. ૭૨

અર્થ.

હે સખી, પર્વતની દીકરી ગંગા, તેના પતિ શિવ, તેનો પુત્ર કાર્તિકસ્વામી, તેનું વાહન મોર, તેનો ધરનાર વિષ્ણુ, તેની સ્ત્રી લક્ષ્મી, તેનો બાપ સમુદ્ર કહેવાયછે તેના ઉપર સૂર્ય પડયો. મતલબ કે સૂર્ય આથમ્યો પણ હજી મારો ધણી ઘેર આવ્યો નહિ.

અધિકાર્થ.

થોડા અક્ષરોમાં ઘણો અર્થ હોય તે અધિકાર્થ.

વિ, દી, ઉ, હુ, બ, ના વાયદા, વીત્યા જોતાં વાટ ;
મુજ હૈડામાં હે સખી, ઉપજ્યા અધિક ઉચાટ. ૭૩

અર્થ.

વિજયાદશમ, દીવાળી, ઉત્તરાયન, હુતાશની અને બળેવના વાયદા વાટ જોતાં જોતાં વીતી ગયા ; હે સખી, હવે તો હૈયામાં ઘણા ઉચાટ ઊપજ્યા.

સર્વતોભદ્ર.

(૬૨ એક ચરણ ચાર તરફથી વાંચી શકાય તે સર્વતોભદ્ર કહેવાય. સંપ રૂષિયે બાજીરાવ પેશ્વાને શાપ દીધો ત્યારે તે બોલ્યોકે-)

અનુષ્ટુપછંદ.

માગુંછું એક તે આપો, શાપથી લક્ષ્મિ જો ખમે ;
જ્યાં સુધી સૂર્ય ને ચંદ્ર, હિંદુશીશ શિખા વમે. ૭૪

સંપ બોલ્યો સર્વતોભદ્ર.

જા શિ દે વી વિ દે શિ જા
શિ જ તે ર ર તે જ શિ
દે તે ખા શી શિ ખા તે દે
વી ર શી શ શ શી ર વિ.

આ છંદ ચારે તરફથી વંચાયછે. ૭૫

ગોમૂત્રિકા, અશ્વગતિબંધ ભેદ, કપાટબંધ ભેદ.

દોહરો.

ચાર ચાર ઉરધાર નર, ધર શિરપર કરતાર ;
ઝેર વેર ઉર દૂર કર, પરહર પરઘર નાર. ૭૬
ઈત્યાદિક અગણિત દિશે, રચના ચિત્ર વિચિત્ર ;
દેખાડી દિશ માત્ર મેં, મનમાં ધરજે મિત્ર. ૭૭
ધ્વનિ ઉપજે જે અર્થમાં, ઉત્તમ કવિતા એહ ;
ગ્રંથ વધે વિગતી લખે, કહું ટુંકામાં તેહ. ૭૮

ધ્વનિનું ઉદાહરણ.

નર બે ન્યાયાધીશની, ભલી કરી મેં ભેટ ;
મુખ મોટું છે એકનું, એકનું મોટું પેટ. ૭૯

એમાં એવું કહ્યું કે બે ન્યાયાધીશ છે, તેમાં એક મોટા મોંવાળો છે, અને એક મોટા પેટવાળો છે. હવે તેમાં મતલબ એવી છે કે એકનું લાંચ ખાતાં મોં ભરાતું નથી, અને બીજો મોટા દિલવાળો ઉદાર છે. એવી રીતે જુદી મતલબ નીકળે તે ધ્વનિ કહેવાય, અને ધ્વનિવાળી કવિતા ઉત્તમ કહેવાયછે ; પણ તે કવિતાના નિયમ પ્રમાણે શબ્દોની રચનામાં હોય તો ઉત્તમ કહેવાયછે.

કવિતાના નવરસવિષે.

દોહરો.

રસશૃંગાર[1], ને હાસ્ય[2] રસ, કરૂણા[3] રૂદ્ર[4] ને વીર[5] ;
બિભત્સ[6] ભય[7] અદ્દભુત[8] તથા, શાંત[9] સુ નવરસ ધીર. ૧.

૧ જે વર્ણન સાંભળતાં પ્રીતિ ઊપજે અથવા જેમાં પ્રીતિનું વર્ણન હોય તે શૃંગાર-રસ કહેવાય. એટલે કોઈ પ્રકારની શોભાનું વર્ણન તે પણ શૃંગાર રસના પેટામાં છે. કેટલાએક કવિયો સ્રીપુરૂષની પ્રીતિનેજ શૃંગાર રસ કહેછે; અને પિતા પુત્ર આદિ-કની પ્રીતિને દશમો વાત્સલ્ય રસ કહેછે.

૨ કોઈની ગફલત કે બેડોળ દેખીને કે તેનું વર્ણન સાંભળીને હસવું આવે તે હાસ્ય-રસ.

૩ કોઈના દુઃખનું વર્ણન સાંભળીને કે દેખીને દયા ઊપજે તે કરૂણા રસ.

૪ ક્રોધાતુરનું વર્ણન તે રૌદ્ર રસ.

૫ ઉત્સાહ એટલે હિંમતના જુસ્સાનું વર્ણન તે વીર રસ.

૬ નિંધ વર્ણન, એટલે કોઈના અવગુણનું કે ખરાબ વસ્તુ આદિકનું વર્ણન તે બિભત્સ રસ.

૭ ભયનું વર્ણન તે ભયાનક રસ.

૮ આશ્ચર્યનું વર્ણન તે અદ્દભુત રસ.

૯ નીતિનું કે ઉપદેશનું વર્ણન તે શાંત રસ કહેવાયછે.

કેટલાએક જૂના કવિયોએ એમ લખ્યુંછે કે રસ છે તેજ કવિતાનો જીવ છે.

વાણીના અલંકાર વિષે.

હરેક વસ્તુને શોભાવવા સારૂ તેના શણગાર હોયછે. માણસના શરીરને શોભા-વવા સારૂ સોના રૂપાના તથા હીરા મોતીના દાગીના જુદાં જુદાં નામનાં હોયછે, તેમજ વાણી બોલતાં તે વાણીને રસીલી અને અસરકારક કરવા સારૂ બોલવાની જુદા જુદા પ્રકારની યુક્તિઓ છે તેને વાણીના અલંકાર કહેછે. સંસ્કૃતમાં એવા અલંકાર ૧૧૫ છે તે કુવલયાનંદ આદિક ગ્રંથોમાં લખ્યાછે. તે ઉપરથી અલંકાર રત્નાકાર વગેરે વ્રજ ભાષા-માં ગ્રંથો થયાછે. કવિતા જાણનારને એમાંના થોડા ઘણા અલંકાર તો જરૂર જાણવા જોઈએ. માટે આ ઠેકાણે દિશ માત્ર લખુંછું.

૧ ઉપમાલંકાર—કોઈના ગુણ વિષે બોલતાં તે ગુણ ઉત્કૃષ્ટ જેનામાં ગણાતો હોય તેની બરાબર તેને કહેવો તે ઉપમાલંકાર છે. જેમકે, મુંબાઈ ઈંદ્રપુરી જેવી શોભેછે. એમાં મુંબાઈ તે ઉપમેય કહેવાય, અને ઈંદ્રપુરી તે ઉપમાન કહેવાય અને

શોભેછે એ ગુણ તે બંનેનો સરખાવ્યો માટે શોભેછે તે ગુણ અથવા ધર્મ કહેવાય. જેવો તે ઉપમા બતાવનાર શબ્દ કહેવાય. એરીતે ચારે વાનાં જેમાં હોય તે પૂર્ણોપમા કહેવાય. અને તેમાંના કોઈનો અધ્યાહાર કરવો પડતો હોય તો લુપ્તોપમા કહેવાય.

ઉદાહરણ—આ સ્ત્રીનો કોયલના જેવો સ્વર છે. એમાં કોયલના જેવો મધુર સ્વર કહ્યો નહિ, માટે મધુર એ શબ્દનો અધ્યાહાર કરવો પડેછે. માટે લુપ્તોપમા.

૨ રૂપકાલંકાર ઉપમેયને ઉપમારૂપે કહીએ તે રૂપકાલંકાર-જેમકે કોઈ કવિને દેખીને કહીએ કે જુઓ આ મહા કવિ કાલિદાસ આવ્યા. વિદ્યારૂપી ધન ઉત્તમ છે. ઇત્યાદિ.

૩ ઉત્પ્રેક્ષાલંકાર કોઈ વસ્તુને કોઈ જાણે કે હું જાણું છું કે, અથવા હું ધારૂં છું કે એમ કહીને બીજી વસ્તુ માની લેવી, અથવા ખરૂં કારણ મૂકી દઈને કલ્પિતકારણ માની લેવું તે ઉત્પ્રેક્ષાલંકાર કહેવાય. જેમકે આકાશમાં કાળાં વાદળાં દોડેછે તે કોઈ જાણે કે ઇંદ્રના હાથી દોડતા હોયશું. મિરાઈ શીવવા આવે ત્યારે રાજા, ને રાંક સૌ તેને પથરણું પથરાવી આપેછે; તેનું કારણ એ હશે કે મેરાઈનું ગાંજુનું રાજ જ્યારે પાદશાહે લીધું ત્યારે એવો પરવાનો કરી આપેલો હશે જે તમનેકોઈ પથરણું પાથરી આપ્યા વિના ભોંય બેસારે તો તે પાદશાહનો ગુનેગાર છે. એટલાસારૂ તેને પથરણું પથરાવી આપેછે.

૪ અતિશયોક્તિ અલંકાર. જે અતિશય ટકા ચડાવીને બોલવું તે અતિશયોક્તિ કહેવાય. જેમકે મુંબાઈમાં એટલા તો ગામઠી ડાકટરો ભરાયાછે કે કૂતરાને મારવા સારૂ નીચા વળીને ભોંયથી ઢેખાળા લેવા જઈએ કે ડાકટર હાથમાં આવે.

વઉઠાનો મેળો એવો ભરાયો હતો કે તલપૂર જગ્યા ખાલી નહોતી.

એક સ્ત્રીને તેના ધણીએ કહ્યું કે મારે કાલે પરદેશ જવું છે તે સાંભળતાંજ તે એટલી સૂકાઈ ગઈ કે તેની આંગળીની વીંટી નીકળી પડી તે પાછી પહેરતાં કાંડે ચડીગઈ, ઇત્યાદિ.

૫ અપ્રસ્તુત પ્રશંસા અથવા અન્યોક્તિ અલંકાર. જેના વિષે બોલવું હોય તેના વિષે ન બોલતાં તેને લાગુ પડે તેમ બીજા વિષે બોલીએ તે અપ્રસ્તુત પ્રશંસા અથવા અન્યોક્તિ અલંકાર કહેવાય. જેમકે એક તાડને જોઈને કવિએ કહ્યું કે તું સઉથી મોટો તો કહેવાયો, પણ તારી છાયામાં તારે આશરે રહીને કોઈ માણસ, પશુ કે પક્ષી સુખ પામ્યાં નહિ અને કોઈને મીઠાં ફળ તેં ચખાડયાં નહિ એટલુંજ નહિ, પણ તેં તારૂં શરીરે ઢાંકયું નહિ. માટે તારી મોટાઈને ધિક્કાર છે. એ રીતે તાડને કહ્યું પણ કંજુસ મોટા માણસને તે વાત લાગુ પડી. એજ રીતે પંચોપાખ્યાનની તથા ઇસપનીતિવગેરેની વાતો છે તે અપ્રસ્તુત પ્રશંસાલંકારની છે.

૬ વ્યાજ સ્તુતિ અલંકાર ઉપરથી નિંદા કરેલી જણાય, પણ તેમાં સ્તુતિ હોય અને ઉપરથી સ્તુતિ દેખાય પણ ખરૂં જોતાં તેમાં નિંદા હોય તે વ્યાજ સ્તુતિ અલંકાર.

જેમકે-આ રાજામાં કાંઇ વિવેક નથી, કેમકે પોતાના મિત્ર, સગા અને શત્રુઓને સૌને સરખો ઈનસાફ આપેછે. વાહવાહ ભાઈ ! તમે તો બહુ ડાહ્યા દેખાઓછો. મતલબ કે ગાંડા છો.

૭ આક્ષેપાલંકાર—કોઇ વાતની મોંઢે હા કહીએ પણ તેનો ખરો અર્થ જોતાં નાનો અર્થ નીકળે અને મોઢે ના કહીએ અને અર્થ હાનો નીકળે. જેમકે-એક છોકરાને હોળીની લડાઇમાં જતાં તેને બાપે કહ્યું કે ઠીક છે. પથરાની લડાઈમાં લડવા જાહું ના કહેતો નથી પણ પહોર પેલો છોકરો લડાઈમાં મરી ગયો, તે વાત યાદ રાખજે—મતલબકે જઈશ નહિ, તેમાં માણસ મરી જાયછે. લડવા જનાર એક માણસને વારવા જનારે કહ્યું કે હું તને વારવા આવ્યો નથી, પણ શીખામણ દેવા આવ્યોછું મતલબ કે વારવા આવ્યોછું. ના ભાઈ ના અમારામાં તો કાંઇ અકલ નથી. અમે તો લખી વાંચી જાણીએ, મતલબ કે અમે સમજીએ છીએ.

૮ વિભાવના અલંકાર જે કાંઇ કામ કરવું હોય તેનું સાધન થોડું છતાં અથવા મુદલ ન છતાં કામ થાય તે વિભાવનો અલંકાર. જેમકે ફલાણે તો લાકડીની તરવારે જીત મેળવીછે. કેટલાએક જુવાનીઆ વગર ભાંગ પીધે દીવાના થાયછે.

૯ સારાલંકાર—એક એકથી ચડતાનું વર્ણન કરવું તે સારાલંકાર—જેમકે મધ મીઠું છે. પણ તેથી મીઠું અમૃત અને તેથી પણ મીઠાં કવિતાનાં વચન હોયછે.

૧૦ કાવ્યલિંગાલંકાર—કહેવાની જે મતલબ હોય તેનાં કારણ બતાવીને મજબુત કરીએ તે કાવ્યલિંગ—જેમકે કેફ કરવાથી પેશા વ્યર્થ જાયછે, શરીરમાં રોગ થાયછે, અને બુદ્ધિ ઘટેછે, માટે નિશો કરવો નહિ.

૧૧ સંભાવના અલંકાર--જો આમ હોય તો આમ થાય એમ કહીએ તે સંભાવના અલંકાર. જેમકે જો આ ચંદ્રમાંથી ઈશ્વર ડાઘ કાઢી નાંખે અને કોયલના જેવો મધુર સ્વર ઉચ્ચારવાની શકિત તેમાં મૂકે અને કપૂરના જેવો સુગંધ તેમાં મૂકે તો લક્ષ્મીજીના મુખની ઉપમા તે પામે.

૧૨ અનુગુણાલંકાર. બીજી વસ્તુઓની સહાયતાથી એકનો ગુણ ઉત્કૃષ્ટતા પામે તે અનુગુણાલંકાર. જેમકે જાતે માંકડું, વળી તેણે ભાંગ પીધી, વળી તેને ભૂત વળગ્યું અને વળી તેને કૂદવાની નીસરણી મળી. એટલે પછી તેને કૂદવામાં શી મણા રહે.

૧૩ વક્રોકિત અલંકાર. કોઈના બોલેલા વચનમાંથી બીજો અર્થ કહાડીને અથવા કરડાકીમાં જુદો અર્થ કરીને કહેવું તે વક્રોકિત [illegible]ક સૂત્રધારે રંગલાને કહ્યું કે દશરથ લાલનું ધ્યાન કર; ત્યારે રંગલે [illegible] કે લાલ એટલે રાતા દશરથને મારે શું કરવાછે, આપણને તો રાતો ૧ રથ મળે એટલે બસ છે.

૧૪ ભાવિકાલંકાર. ભૂતકાળની કે ભવિષ્યકાળની વાત હાલમાં તરત બનતી હોય એવા ભાવથી વર્ણવે તે ભાવિકાલંકાર. જેમકે ભારતનું યુદ્ધ થયું અને દિલ્હીના

પૃથુરાજ ચોહાણને શાહબુદ્દિન સાથે યુધ્ધ થયું તે તો આજ કાલની વાત છે, અને તેના ભણકારા હજી મારા કાનમાં વાગેછે. મંદોદરીએ કહ્યું કે હે રાવણ તું સીતાને ચોરી લાવ્યો, તેથી હું એવું દેખું છું કે તારી લંકા લૂટાઇ અને કુળ નિકંદન થયું ! અને મારે રંડાપો આવી ચૂક્યો.

૧૫ પ્રતિશેધાલંકાર. દેખીતુંજ જે કામ જેવું નથી તેને વિષે કહેવું જે તે કામ તેના જેવું નથી તે પ્રતિશેધાલંકાર-જેમકે હથિયાર ધરનાર એક બ્રાહ્મણ ને રજપૂતે કહ્યું કે-યુધ્ધમાં જવું તે કંઇ લાડવા જમવા નથી. મતલબ કે તમે બ્રાહ્મણ તો લાડવા જમી જાણો યુધ્ધ કરી જાણો નહિ.

૧૬ સજીવારોપાલંકાર. નિર્જીવમાં જીવનું આરોપણ કરીને બોલવું તેને અંગ્રેજીમાં સજીવારોપાલંકાર કહ્યોછે. જેમકે અરે રૂપિઆ ! તેં બધું જગત વશ કર્યું છે, અને સારાં કામ તથા નરસાં કામ પણ તુંજ કરાવે છે. એમાં જાણે રૂપિઆને એક માણસ કલ્પીને કહ્યું હોય તેમ કહ્યું.

સમાપ્ત.

કઠણ શબ્દનો કોશ.

કઠણ શબ્દ.	અર્થ.
અ.	
અંગરાગ	કસ્તૂરી વગેરેનું લેપન.
અજરામરણ	જેને ઘડપણ કે મોત આવે નહિ તેવો.
અડગ	ડગે નહિ તે.
અનુકુળા	મળતે મળતી.
અપવર્ગ	મોક્ષ.
અભરાભરણ	ન ભરાય તેનું ભરનાર.
અભિષ્ટ	ઈચ્છેલું.
અરવિંદ મુખી	કમળના જેવા મોંવાળી સ્ત્રી.
અર્ક	સૂર્ય
અલંકૃતિ	અલંકાર.
અલખ	લક્ષમાં આવે નહિ એવો ઈશ્વર.
અવદાત	ઊજળું.
અવસાન	છેડો, અંત
અંશ	ભાગ.
અશોક	આસોપાલવ.
અહિ	સર્પ.
અહિવલ્લી	નાગરવેલ
ઉ	
ઉદે (ઉદય)	પ્રગટ.
ઉદ્દિષ્ટ	દેખાડેલું.

ઉપવિત .... જનોઈ.
ઉભય .... બેની સંખ્યા.
ઉર .... છાતી, મન.

ક

કંદુક .... દડો.
કમળા .... લક્ષ્મી.
કમળાકર .... સરોવર.
કલહંસ .... હંસનું બચ્ચું.
કલિતા .... કળી શકાય એવી.
કામા .... સ્ત્રી.
કિરીટ .... મુગટ.
કિશોર .... ફૂટતી જુવાનીની અવસ્થા.
કુસુમ વિચિત્રા .... તરેહ તરેહનાં ફૂલવાળી.
કૃષિ .... ખેતી.
કેકિની શારદા .... મોરની વાણી.
કેતકી .... કેવડાનું ઝાડ.
કેતુમાળી .... ધજાઓની હારવાળી, મતલબ કે સદ્‌ગુણ રૂપી ધજાઓની હારવાળી.
કેશુ .... કેશુડાં.
કોટિશીર્ષા .... કરોડ માથાંવાળો ઈશ્વર.

ખ

ખંજ .... લૂલા.

ગ

ગણ .... જથો. ત્રણ અક્ષરના જથાનું નામ એક ગણ.
ગંધદાનિકા .... અતરદાની, ગુલાબદાની.
ગાઢ .... મજબૂત.
ગી .... ગિરા, વાણી.

ગુરૂ ....મોટો.
ગૂઢ . ...ગુપ્ત, છાનું.
ગ્રાહી ....પકડીને.

ચ.

ચંદ્રવર્ત્મ................ચંદ્રનો રસ્તો.

છ.

છત ....દોલત.

જ

જંગ..................યુદ્ધ.
જનક ....પિતા.
જનની................માતા.
જ્ઞાતા ....જાણનાર.

ત.

તડવું ....કોઈની પાછળ દોડવું.
તરલ નયન .... ચપળ નેત્ર.
તામરનેન. ....તાંબા જેવી રાતી આંખવાળું,
તાળ ....તાળો, છંદ બોલતાં જે અક્ષર ઉપર ટકોરો વગાડાય તે.
તિમિર................અંધારૂં.
તુંગા ....ઊંચા, ઉદ્ધત.
તોટક ....તૂટેલ.
ત્રાતા ....રક્ષણ કરનાર.

દ.

દાનિકા................દેનારી.
દારા..................સ્ત્રી.
દિવા.................દિવસ.
દુઃખહારી .... દુઃખ હરનાર.
દુર્મિલાપ ....દુષ્ટ મિલાપ.
દ્રુત વિલંબિત...... .... દોડવું અને ઊભા રહેવું.

ધ.

ધરણીશ્વર................પરમેશ્વર.
ધિ ....બુદ્ધિ.

ન.

નગ ....પર્વત.
નટ નાગર ....ઈશ્વર.
નય ....નમ્રતા.
નવપલ્લવ................નવાં પાંદડાં.
નષ્ટ ....ખોવાએલું.
નળ .... રામનો શુભટ વાનરો હતો.
નિધાન ....ભંડાર.
નિધિ ....સમુદ્ર.
નિમિષ ....અલ્પ કાળ.
નિરક્ષર ....વગર ભણેલો.
નિશિપાળ..............રાતે ચોકી કરનાર.

પ.

પટ..................લૂગડું.
પદ.................. પગ, છંદનો ચોથો ભાગ, પદવી.
પય ....દૂધ.
પરિતુષ્ટ ....પ્રસન્ન.
પિંગળ ....એ નામના મુનિએ રચેલું શાસ્ત્ર.
પુંજ ....ઢગલો.
પુષ્પિતાગ્રા ....ટીશાઓ ઉપર ફૂલવાળો વેલો.
પ્રણામી ....પ્રણામ કરનાર.
પ્રભાવતી ....કાંતિવાળી.
પ્રમિતાક્ષરા............થોડા અક્ષરવાળી.
પ્રસ્તાર. ....વિસ્તાર.
પ્રિયંવદા..............વહાલું બોલનારી

૫.

ફસવું.................બંધનમાં આવવું.

બ.

બાપ્પુ.................ગૃહસ્થ.

બિંદુ...... . ...મીંડું, છાંટો.

ભ.

ભગની.. ....બેન.

ભવદેવ...............શિવ.

ભામો ....ભ્રમણા.

ભારતિ...............સરસ્વતી.

ભ્રમરાવળી ....ભમરાની પંક્તિ.

ભ્રાતા (ભ્રાત) ....ભાઈ,

મ.

મજરો...............સલામ,

મણિબંધ ....હાથનું કાંડું.

મત્ત ગયંદ ....મચેલો હાથી.

મંદાક્રાંતા.............ગાંડી અને ગભરાએલી, અથવા હળવી ને ઉતાવળી.

મધુ ....મીઠાશ.

મર્કટી . ...માંકડાની માદા.

મલ્લિકા ....એક જાતના ફૂલનું ઝાડ.

માણવકાક્રીડ...........બાળકની રમત.

મુક્ત ....બંધન રહિત.

મુદમાતા ....આનંદમાં મસ્ત.

મુનિશેખર............રૂષિનો તોર, અથવા રૂષિનો ઉપરી.

મૌક્તિકદામ ....મોતીની માળા.

य.

यथा............जेम

र.

रथोद्धता ....ગાડીનું અભિમાન.

રંભા ....અપ્સરા.

રસરાતાં ....નવ રસથી રંગાએલા ઈશ્વર.

લ.

લઘુ ....નાનો.

લત............ટેવ, વ્યસન, છંદ—જાત લાગવી.

લતા ....વેલો.

લલિત ....સુંદર.

વ.

વદન ....મોઢું.

વલ્લી ....વેલો.

વંશસ્થ ....વંશમાં રહેનાર.

વસંતતિલકા ....વસંતઋતુના તિલકવાળી.

વારિ ....પાણી.

વાસર ....દિવસ.

વિદારવું..........ફાડવું.

વિદ્યુન્માળા ....વીજળીનો જથો.

વિધાતા ....ધારણ કરનાર, પરમેશ્વર.

વિમોહા ....મોહ પામેલી,

વિરતિ ....વિશ્રામ.

વિલાસી............એશ કરનાર.

વૃત્ત ....છંદ. સંસ્કૃતમાં અક્ષરની સંખ્યાના કાવ્યને છંદ કહેછે. જેમકે બારબાર અક્ષરના ચરણવાળા કાવ્યને છંદ કહેછે. જેટલા પ્રકારના કાવ્ય હોય તે બધાને જગતિ છંદ કહેછે. અને તેમાં ગુરુ લઘુના નિયમથી ફેરફાર થાય, જેમકે

ભુજંગી, મોતીદામ, તોટક, ઈત્યાદિ વૃત્ત કહેવાયછે. જેમ એક જાતિમાં ૮૪ અથવા તેથી વધારે નાતો હોયછે તેમ-જ એક છંદના અનેક વૃત્ત હોયછે. વ્રજ ભાષાના પિંગળો-માં વૃત્તનું નામ છંદ લખ્યુંછે. માટે આ પિંગળમાં પણ તેમજ રાખ્યુંછે.

વૈશ્વદેવી...............નિત્ય હોમ કરવાવાળો.
ષંડગ ....હીજડો.

શ.

શર............. ...બાણ.
શશક ....સસલું.
શાલિની ....વિશાળ.
શિખરિણી ....પર્વત.
શિખા ....ચોટલી.
શિશુ ....બાળક.
શુચિ ....શુદ્ધિ, તાળો મેળવવો તે.
શ્રેણી ....માળા.
શૈલ................પર્વત.
શ્રવણ ....કાન
શ્રી ....લક્ષ્મી, શોભા.

સ.

સંગતિકા..............સોબતી.
સદ્ય ....તરત.
સમાનિકા ....બરાબરની.
સમૂહી ....જથાવાળો.
સરિતા .. ..નદી.
સલુણી..............રશીલી.
સવિતા..... ....સૂર્ય.
સાશ્રા............. ટીશીઓ સુદ્ધાં.
સારંગી ....સારા અંગવાળું.

સેનિકા ....ફોજવાળા.

સ્ત્રગ્ધરા }
સ્ત્રગ્વિણી } ....માળાવાળી.

સ્વાગતા ....સારીરીત આવેલી.

હ.

હરક ....હરનાર.

હરા ....પાર્વતી.

હરિ રસ ....પરમેશ્વરના કીર્તનનો રસ.

હંસી ....હંસની માદા.

હુતાશન ....: અગ્નિ.

